

ARBEIDERNES FAGLIGE LANDSORGANISATION

KONGRESSEN 1925

**DAGSORDEN OG FORSLAG
MED MOTIVER**

OSLO 1925 – TRYKT I ARBEIDERNES AKTIETRYKKERI

ARBEIDERNES FAGLIGE LANDSORGANISATION

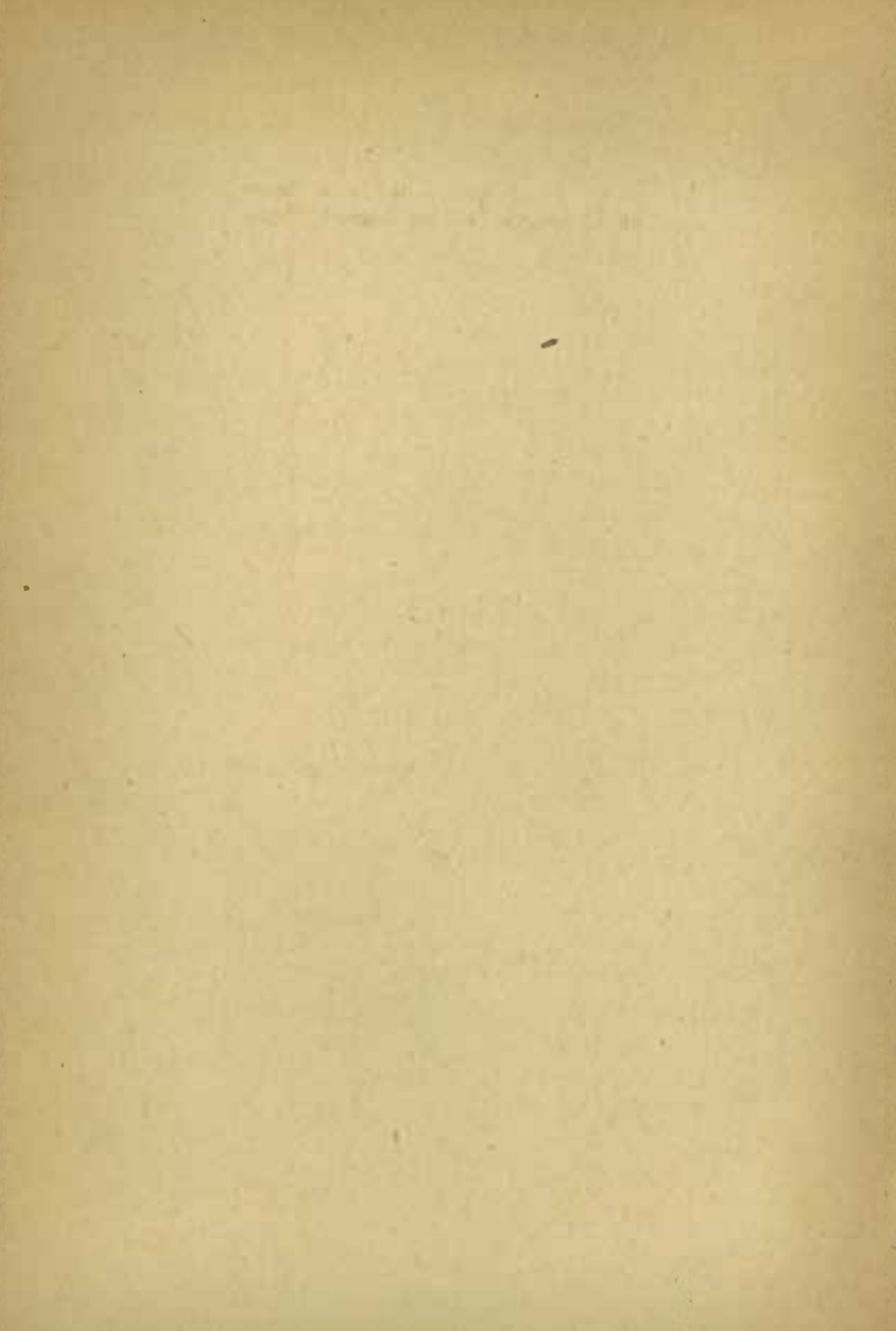

KONGRESSEN 1925

**DAGSORDEN OG FORSLAG
MED MOTIVER**

Dagsorden

for Arbeidernes faglige Landsorganisations 11. ordinære kongress
i Oslo den 23. august 1925 og følgende dager:

Kongressen åpnes kl. 12 fm. i Folkets Hus.

1. **Kongressens konstituering.**
  - a) Fullmaktenes godkjenning.
  - b) Vedtagelse av forretningsorden og dagsorden.
  - c) Valg av 4 ordstyrere og 4 sekretærer.
2. **Beretning og regnskap.**
3. **Stillingen til de politiske partier.**
4. **Våre internasjonale forbindelser.**
5. **Arbeidsbyrået i Genf.**
6. **Organisasjonsformene.**
7. **Kampen mot dyrtiden og arbeidsledighetsproblemet.**
8. **Streikebrytervesenet og klassejustisen.**
9. **Lovgivningsmaktens stilling til fagorganisasjonen — herunder voldgiftsloven og tjenestemannskomiteéns innstilling.**
10. **Agitasjonen.**
11. **Lovforandringer.**
12. **Oprettelse av pensjonskasse for fagorganisasjonens lønnede tillidsmenn og funksjonærer.**
13. **Kooperasjonen (herunder)**
  - a) Utnyttelse av arbeidernes makt som forbruker under konflikter.
  - b) Organisasjonens nyttiggjørelse av arbeidskraften under streik og lockout.
14. **Forskjellige forslag og henstillinger.**
15. **Forskjellige andragender.**
16. **Bevilgningssaker.**
17. **Valg.**

Forretningsorden.

1. Møtets forhandlinger er ikke offentlige. Dog har arbeiderpressens representanter adgang. Likeså har medlemmer av Landsorganisasjonen adgang til galleriet som tilhørere, undtagen når en sak besluttet behandlet for lukkede dører.
Representanter må forevise adgangskort og tilhørere medlemsbok ved inngangen.
  2. Til å lede møtet velges 4 ordstyrere. Ordstyrerne ordner innbyrdes møtenes ledelse. Til å føre protokollen velges 4 sekretærer.
  3. Møtene holdes fra kl. 9—1 form. og 3—7 efterm.
  4. Ingen har rett til å få ordet mere enn 3 ganger i samme sak. Undtagen for innledningsforedrag begrenses taletiden til 10 minutter 1ste og 5 minutter 2nen og 3dje gang.
Ordstyreren har for øvrig når han finner det påkrevet, rett til å stille forslag om ytterligere tidsbegrensning og strek med de inntegnede talere. Til forretningsordenen gis ingen ordet mere enn 1 gang og høist 2 minutter til hver sak.
Talerne skal tale fra den dertil bestemte plass i salen.
  5. Forslag må leveres skriftlig til ordstyreren, undertegnet med vedkommendes navn og navnet på den organisasjon han representerer. Intet nytt forslag kan optas efter at det er besluttet satt strek med de inntegnede talere.
Forslag som ingen forbindelse har med de på dagsordenen opførte saker, kan ikke behandles.
  6. Alle beslutninger avgjøres med almindelig flertall. I tvilstilfelle, eller når 20 representanter forlanger det, foregår avstemningen ved navneoprop.
  7. I protokollen innføres kun forslagene og avstemningene samt de fattede beslutninger.
  8. Protokollen ooples ved hvert møtes begynnelse og for siste møte ved dets slutning.
-

Dagsordenens punkt 3.

Stillingen til de politiske partier.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon:

1. Samorganisasjonenes landskonferanse henstiller til Arbeidernes faglige Landsorganisation om å inngå til de tre politiske arbeiderpartier med krav om at disse ikke optar som medlemmer av sine organisasjoner arbeidere og funksjonærer som ikke er fagorganisert, men som har adgang til å være det. Likeledes at de som idag står politisk organisert, men ikke fagorganisert, pålegges å gå inn i fagorganisasjonen hvis de har adgang hertil, for fortsettende å kunne være medlemmer av de politiske organisasjoner.

2. Samorganisasjonenes landskonferanse henstiller til Arbeidernes faglige Landsorganisation om sammen med de tre politiske arbeiderpartier offentlig å ta bestemt avstand fra opprettelse av lokale organisasjoner utenfor Landsorganisationen, som ikke står på klassekampens grund.

Sekretariatet er enig i forslaget.

Fra *Jerndreiernes Forening*, Oslo, avd. 8, N. J. & M. F.: Den organisatoriske forbindelse mellom Det norske Arbeiderparti og Arbeidernes faglige Landsorganisation avbrytes i og med fagkongressen.

Fra *Dokkarbeidernes Forening*, Oslo, avd. 46, N. J. & M. F.: Arbeidsskjøperne og den borgerlige stat retter til stadighet sterke angrep mot de fagorganiserte og deres organisasjon.

Tukthuslover skal benyttes mot arbeiderne, og deres organisasjoner skal umyndiggjøres ved voldgiftslover. Fagorganisasjonen må benytte hele sin styrke for å kunne slå arbeidsskjøpernes og den borgelige stats angrep tilbake og for å kunne forbedre arbeidernes levestandard. For at dette kan skje må fagorganisasjonens enhet bevares, og medlemmene må selv direkte ha adgang til å bestemme over sitt medlemskap i de politiske partier. Fagkongressen fatter derfor følgende beslutning:

Fagforeningenes kollektive tilslutning til de politiske partier avgjøres i hvert tilfelle av fagforeningene selv.

Fra *Trondhjems Jern- og Metallarb.forening*, avd. 12, N. J. & M. F.: Den brutale og hensynsløse optreden som de profittgriske arbeidskjøpere og borgerstaten i stadig sterkere grad utviser mot den organiserte arbeiderklasse, gjør det til en tvingende nødvendighet at fagorganisasjonen stålsettes og utvikles til et revolusjonært klassekampvåben, som i sin daglige kamp for arbeiderklassens interesser er innstillet på den sosiale revolusjon. Dette syn har også fått sitt uttrykk i arbeidernes revolusjonære fagforeningsprogram.

Løsningen av denne oppgave er betinget av at de tre politiske arbeiderpartier loyalt arbeider for at alle lønnstagere uansett politisk eller religiøs opfatning inntar sin stilling i fagorganisasjonen, og at det fra de politiske partier eller andre retninger innen arbeiderbevegelsen særlig arbeides for å bevare og styrke fagorganisasjonens dyrebare enhet.

I henhold hertil fastslår kongressen de politiske partiers organisatoriske likestillethet overfor Arbeidernes faglige Landsorganisation under hensyntagen til fagorganisasjonens organisatoriske selvstendighet, uavhengig av de politiske partier.

Fra *Nydalens Jern- og Metallarb.forening*, avd. 94, N. J. & M. F.: Punkt 3 i representantskapets beslutning sløifes.

Motivering.

Under henvisning til de faglige situasjoner ved forskjellige friksjoner i arbeidslivet bør arbeiderne stå fritt til å forsøke både lovlige og ulovlige fremgangsmåter i sin kamp mot det nuværende rettsapparat.

Fra *Platearbeidernes Forening*, Oslo, avd. 2, N. J. & M. F.: De faglige organisasjoner søker samarbeide med de politiske arbeiderorganisasjoner for på den mest effektive måte ved de skarpeste aksjoner å hevde arbeidernes rett samfundsmessig.

Fra *Liholt & Bakke Stenhuggerforening*. (Innsendt ved Stenhuggerforbundet):

1. Arbeidernes faglige Landsorganisation erklærer sig organisatorisk uavhengig av de politiske partier og avviser på det bestemteste disses forsøk på å være Landsorganisasjonens formyndere.
2. Landsorganisasjonen utgir minst en daglig avis.

Motivering.

Den norske arbeiderbevegelse er for tiden belastet med tre såkalte arbeiderpartier, som bekjemper hinannen på det heftigste, sjelden med sanningens, ofte smålighetens og intoleransens våben.

Disse partier slåss om makten over fagorganisasjonen. Får dette fortsette vil det svekke arbeiderklassen uhyre og muligens føre til kaos. Det er derfor på tide at Landsorganisasjonen blir sig selv.

Fra *Sunnan Jernbanearbeiderforening*, avd. 95, N. A. F. (Innsendt ved Arbeidsmannsforbundet): Landsorganisasjonen skal bygges som en selvstendig organisasjon, uavhengig av ethvert politisk parti.

Av de tre politiske arbeiderpartier skal Landsorganisasjonen ikke foretrekke noget enkelt fremfor de andre med hensyn til meddelelser, innbydelser og lignende.

Fra *Trøndelag faglige Samorganisasjon*: Arbeidskjøperne har i den senere tid, i sterkere grad enn tidligere hensynsløst og brutalt rettet sine angrep på de fagorganiserte og deres organisasjoner. I disse angrep har arbeidskjøperne hele det borgerlige statsapparat på sin side. Arbeiderne skal forfølges og underkues ved tukthuslover og deres organisasjoner skal umyndiggjøres ved en permanent voldgiftslov.

For å slå disse angrep tilbake og vinne nye posisjoner, er det en bydende nødvendighet at fagorganisasjonens enhet bevares og utbygges til en handlekraftig kamporganisasjon som på en effektiv måte kan ivareta arbeidernes interesser.

Betingelsen for at fagorganisasjonen skal kunne bevare sin enhet er, at medlemmene selv direkte kan bestemme over sitt medlemskap i de politiske partier.

I henhold hertil uttaler fagkongressen:

«Fagforeningenes kollektive tilslutning til de politiske partier avgjøres i hvert enkelt tilfelle av fagforeningene selv».

Fra *Katfoss Cell. og Papirarbeiderforening*, avd. 37 av N. P. F.:

«Fagforeningernes kollektive tilslutning til de politiske partier avgjøres i hvert enkelt tilfelle av fagforeningene selv».

Motivering:

Betingelsen for at fagorganisasjonen skal kunne bevare sin enhet er at medlemmene selv direkte kan bestemme over sitt medlemskap i de politiske partier.

Fra *Fredrikstad komm. Arbeiderforening*. (Innsendt ved Kommuneforbundet):

Da der for tiden er 3 politiske arbeiderpartier der iherdig bekjemper hverandre, og denne kamp er ført inn i fagorganisasjonen og derved svekker denne i kampen mot arbeidskjøperne, er det av største betydning at Landsorganisasjonen er politisk neutral. Da Landsorganisasjonen har behandlet denne sak og vedtatt bestemmelser i denne retning som vi anser riktig, vil vi henholde oss til å støtte representantskapets beslutning og gi det vor støtte.

Fra *Kommuneforbundet*:

Idet Norsk Kommuneforbund ikke tar stilling til noget enkelt politisk parti, vil styret i erkjennelse av at splittelse av arbeidernes organisatoriske kraft — betyr svekkelse — rette den mest alvorlige

henstilling til de tre politiske arbeiderpartier og Landsorganisasjonen at for alvor søke å finne grunnlag for en samling av arbeiderklassens kampkraft — faglig og politisk.

Fra Bergen og Fylkenes fagl. Distriktsorganisasjons forretn. utvalg :

Flertallets forslag :

Arbeidskjøperne har i den senere tid i sterkere grad enn noensinde tidligere brutalt rettet sine angrep på de fagorganiserte arbeidere og deres organisasjoner. I disse angrep har arbeidskjøperne det borgerlige statsapparat som sin beste støtte. Arbeiderne skal underkues og forfølges ved tukthuslover, og organisasjonene skal umyndiggjøres ved voldgiftslover. For å slå disse angrep tilbake er det en bydende nødvendighet, at fagorganisasjonens enhet bevares og utbygges til en kraftig kamporganisasjon som kan ivareta arbeidernes interesser. Betingelsen for at organisasjonen skal kunne bevare sin enhet er, at medlemmene selv direkte kan bestemme over sit medlemskap i de politiske partier. I henhold hertil uttaler fagkongressen :

Fagforeningenes kollektive tilslutning til de politiske partier avgjøres i hvert enkelt tilfelle av fagforeningene selv.

Mindretallets forslag :

1. At Landsorganisasjonen må stille sig utenfor striden mellom de tre politiske arbeiderpartier som en helt selvstendig og uavhengig organisasjon, som skal samle alle arbeidere.
2. At de politiske arbeiderpartier anerkjenner Landsorganisasjonens selvstendighet.
3. At de ikke ved fraksjoner, aksjonsutvalg, celler eller grupper innen fagorganisasjonen griper forstyrrende inn eller optrer i strid med organisasjonens lover, lovlig valgte organer og fattede beslutninger.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon :

Kongressen uttaler sin beklagelse over den spittelse som i de senere år har funnet sted innen arbeidernes faglige organisasjoner. Denne spittelse har svekket arbeiderklassens stilling og interesser og styrket borgerskapets arbeiderfiendtlige og reaksjonære bestrebelser. Skal arbeiderklassen bevare sin posisjon og styrke sine økonomiske og politiske interesser, må de ødeleggende indre stridigheter få en snarlig avslutning.

Da den sterke strid som føres mellom de tre politiske arbeiderpartier, også delvis er blitt overført til fagorganisasjonen, vil kongressen for å bevare fagbevegelsens samhold og enhet, rette en alvorlig henstilling til samtlige partier om at de politiske stridigheter ikke overføres på de faglige forhold. Samtidig gir kongressen sin tilslutning til Landsorganisasjonens representantskaps beslutning om at fagorganisasjonen stiller sig utenfor striden mellom de tre politiske arbeiderpartier som en helt selvstendig og uavhengig organisasjon, som kan samle alle arbeidere.

Agitasjonsutvalg og revolusjonære bedriftsråd på arbeidsplassen.

Fra *Trondhjems Jern- og Metallarb.forening*, avd. 12, N. J. & M. F.:

Det er nu åpenbart at det reaksjonære borgerskap gjennom det såkalte «Fædrelandslag» og ved organiseringen av fascistiske bander for alvor forbereder sig til å knuse den revolusjonære fagbevegelse.

De uhyrlige klassedommer som er avsagt og den høiforrederi-process som er innledet mot arbeiderklassens talsmenn, er et tydelig varsel om hvad de revolusjonære fagorganiserte arbeidere kan vente sig av det reaksjonære borgerskap.

Under disse forhold er det en tvingende nødvendighet at alle klassebeviste fagorganiserte arbeidere samler sig på en felles kampfront for å revolusjonere fagorganisasjonen og skape fagorganisasjonen sterke støttepunkter gjennom dannelsen av virkelige revolusjonære bedriftsråd.

Kongressen gir derfor sin tilslutning til de krav som er opstillet av jernarbeidernes aksjonsutvalg og er sålydende:

De nærmeste krav.

Punkt I. Å opta en energisk kamp for å bevare fagbevegelsens enhet på revolusjonært grunnlag.

Punkt II. En systematisk bekjempelse av den faglige reformisme og det byråkratiske forfall innen fagorganisasjonen.

Punkt III. Avskaffelse av den hemmelige diplomatiske forhandlingspolitikk og den reformistiske likvidering om arbeidernes kamp.

Punkt IV. Reduksjon av de høie funksjonærlønninger i fagorganisasjonen og full utnyttelse av fagorganisasjonens pengemidler i arbeidernes kamp.

Punkt V. Gjennomførelse av det bredeste arbeiderdemokrati og medlemmenes direkte kontroll med fagorganisasjonens ledelse.

Aksjonsprogram.

Punkt I. Felles kamp for å høine lønningene og bedre arbeidsvilkårene.

Punkt II. Felles kamp for å beskytte og slå tilbake ethvert angrep på 8 timers dagen og gjennomførelse av mindst 14 dagers ferie med full lønn.

Punkt III. Felles kamp mot den reaksjonære borgerlige bedriftslovgivning og opprettelse av revolusjonære bedriftsråd.

Punkt IV. Felles kamp mot de reaksjonære borgerlige meglings- og voldgiftsinstitusjoner.

Punkt V. Felles kamp for gjennomførelsen av arbeiderkontroll over bedriftenes tekniske og økonomiske ledelse gjennom det revolusjonære bedriftsråd.

Punkt VI. Felles kamp for å beskytte og organisere de arbeidsløse, som skal sikres arbeide eller full lønn.

Punkt VII. Felles kamp for opprettelse av arbeidergarder ved alle industrier og bedrifter over hele landet.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon:

Som følge av de sterke politiske stridigheter innen den norske arbeiderbevegelse, har det i mange fagforeninger og på mange arbeidssteder blitt opprettet politiske celler, partigrupper o. lign. Disse celler og grupper virksomhet har på ingen måte styrket det faglige forhold og heller ikke bedret forholdet for fagbevegelsen, idet de har virket splittende og oprivende. Fagbevegelsen er en økonomisk sammenslutning som virker for medlemmenes økonomiske frigjørelse og opprettelse av et nyt økonomisk samfundssystem.

Skal denne økonomiske frigjørelse kunde virkeligjøres må fagbevegelsens hele opmerksomhet og arbeide legges an på denne for arbeiderne så viktige sak. Kongressen vil derfor uttale at fagforeningene på ingen måte må godkjenne at der innen fagforeningen eller blandt de organiserte arbeidere ved bedrifter dannes besluttende organer, som virker utenom fagforeningen og ikke underordner sig fagforeningenes beslutninger. Kongressen oppfordrer de bestående verkstedsklubber til å legge all kraft i det rent faglige arbeide. På steder hvor det ikke er opprettet verkstedsklubber, må samorganisasjonene og fagforeningene virke for opprettelse av slike.

Fra Sekretariatet:

I anledning dette spørsmål vedtok representantskapet 30. septbr. 1924 følgende uttalelse, som i denne forbindelse refereres:

«Arbeiderbevegelsen i Norge har gjennom mange år hatt den lykke at Landsorganisasjonen på sin side har samlet *alle* fagforbund, og at det bare har vært *ett* politisk arbeiderparti. På denne måte opstod det ganske naturlig et meget intimt samarbeide mellom Landsorganisasjonen og Det norske Arbeiderparti. Helt fra den enkelte fagforening, de samvirkende fagforeninger på hvert sted og op til forbundene og Landsorganisasjonen.

Men de to bevegelser — den politiske og den faglige — har dog alltid vært helt selvstendige og uavhengige, og de har respektert hinannens selvstendighet og vært helt lojale overfor hinannen.

Når nu den politiske arbeiderbevegelse er delt i tre stridende partier, som er i sterk innbyrdes kamp, så er det klart at Landsorganisasjonen som sådan ikke kan støtte noget enkelt av disse partier. Den vilde på denne måte ta parti mot de to andre, altså mot en del av sine egne medlemmer.

Som forholdene nu ligger an i den politiske arbeiderbevegelse her i landet, blir det en plikt for Landsorganisasjonen *ikke* å blande sig op i kampen mellom de tre arbeiderpartier.

Landsorganisasjonen må da kræve at de tre arbeiderpartier stiller sig lojale og ikke driver nogen propaganda som kan virke oprivende, opløsende og ødeleggende på fagorganisasjonen.

Fremdeles står den norske landsorganisasjon som en *fellesorganisasjon* for *alle* arbeidere. Og det legges avgjørende vekt på å bevare den som sådan. Hele fagorganisasjonens makt og innflytelse er avhengig herav.

Arbeiderpartiene nå derfor respektere fagorganisasjonens fulle selvstendighet og uavhengighet. I denne forbindelse må påpekes det ødeleggende i at vanskelige faglige situasjoner utnyttes til parti-politisk propaganda.

Særlig må det skarpt påtales, at det opprettes politiske celler, aksjonsutvalg, grupper eller lignende innen fagorganisasjonen i den hensikt at vedkommende politiske parti skal kunne kommandere fagorganisasjonen ved bestemte leiligheter.

Likeledes må det protesteres mot at de politiske partier utsender paroler om hvad fagorganisasjonen skal gjøre i en bestemt aktuell situasjon eller på annen måte. Og at de kommanderer sine medlemmer til blindt å følge sådanne paroler.

Å gjøre den felles fagorganisasjon til tumleplass for den politiske kamp mellom de tre arbeiderpartier er fullstendig uholdbart, aldeles uutholdelig for alt nytt og godt arbeide i fagorganisasjonen, drepene for solidariteten og tilliten mellom de fagorganiserte, og lammende for alt faglig fremskritt og kampevne.

Ut fra denne opfatning krever representantskapet:

1. At Landsorganisasjonen må stille sig utenfor striden mellom de tre politiske arbeiderpartier som en helt selvstendig og uavhengig organisasjon som skal samle alle arbeidere.
2. At de politiske arbeiderpartier anerkjenner Landsorganisasjonens selvstendighet.
3. At de ikke ved fraksjoner, aksjonsutvalg, celler eller grupper innen fagorganisasjonen griper forstyrrende inn og optrær i strid med organisasjonens lover, lovlig valgte organer og fattede beslutninger.

En sådan linje anser representantskapet som absolutt nødvendig og et vilkår for at fagorganisasjonen igjen overhodet kan gå frem, få den fornødne tillit og kraft og opta sin store økonomiske og sociale kamp med utsikt til fremgang.

Fagorganisasjonens selvstendighet og uavhengighet utelukker ikke at fagorganisasjonen selv under sin kamp har sitt sociale program.

Dette vil som før koncentrere sig om de nærmest foreliggende oppgaver. Og disse er foruten selve *lønnskampen* den videregående *sosialisering* av det økonomiske liv, som også alle de tre politiske arbeiderpartier anerkjenner.

Forbundene bør opta til drøftelse opprettelse av spesielle utvalg på arbeidsplassen som i første rekke har til oppgave å orientere medlemmene om den faglige stilling og til enhver tid stå i rapport med fagorganisasjonens valgte organer».

* * *

Flere av de innsendte forslag reiser spørsmålet om de enkelte fagforeningers kollektive medlemsskap. Her er sekretariatet av den opfatning, at de enkelte fagforeninger selv må ha adgang til å bestemme over sitt medlemskap i de politiske partier.

Sekretariatets flertall, *Aarøe, Alberti, Bratvold, Guldvog, Mørk, Halvard Olsen, Oskar Olsen, Sethil, Oscar Syvertsen, Tramæl og Ødegaard*, vil foreslå at kongressen fatter følgende beslutning:

1. Landsorganisasjonens selvstendighet må anerkjendes av de politiske partier.
2. Landsorganissjonen stiller sig utenfor striden mellom de tre politiske arbeiderpartier som en selvstendig og uavhengig organisasjon som skal samle alle arbeidere.
3. Fagforeningene avgjør selv spørsmålet om kollektivt medlemskap i de politiske partier.
4. Kongressen advarer mot at politiske stridigheter overføres på faglige spørsmål.

Ingen særorganisasjon, celler, grupper eller aksjonsutvalg må dannes, som har til hensigt å sette ut av funksjon de regulært oprettede og valgte instanser innen fagorganisasjonen, eller fremme formål som ligger ved siden av fagorganisasjonens.

Mindretallet, Volan og Aas, foreslår:

Under henvisning til de forslag som foreligger fra en rekke fagforeninger og samorganisasjoner vedrørende fagorganisasjonens stilling til de politiske partier uttaler sekretariatet:

Efter den utvikling som i de senere aar har fundet sted i arbeiderbevegelsen her i landet er spørsmålet om de politiske partiers stilling til fagorganisasjonen blitt et av de spørsmål som de fagorganiserte arbeidere må vie den aller største oppmerksomhet. Det er ikke lenger tilstrekkelig å slå sig til ro med beklagelse over den splittelse som har funnet sted innen arbeidernes politiske organisasjoner. Derfor må de fagorganiserte arbeidere kreve at de enkelte partier opptrer slik i sin daglige virksomhet at de ikke kommer i strid med arbeiderklassens interesser hvilket uvegerlig fører til at fagorganisasjonen svekkes. På den annen side er det klart at enhver organisatorisk overhøyhet og underordning av den enkelte fagforening under de politiske partier ikke tjener til å styrke fagorganisasjonen og arbeiderklassen i kampen mot arbeidskjøperne.

Opgaven idag må derfor gå ut på å bringe fagorganisasjonens forhold til de politiske partier i en sådan stilling at ikke de enkelte politiske partier svekker de fagorganiserte arbeidere i kampen mot de kapitalistiske utbyttere og den borgerlige statsmakt. Løsningen av denne oppgave er betinget av at de tre politiske partier loyalt arbeider for at alle lønsarbeidere uanset politisk opfatning inntar sin plass i fagorganisasjonen og at der fra de politiske partier eller andre retninger innen arbeiderbevegelsen ærlig arbeides på å bevare og styrke fagorganisasjonens enhet.

Disse ufravigelige krav fra de klassebeviste fagorganiserte arbeidere til de politiske partier er så meget mer nødvendig fordi fag-

organisasjonen i stadig sterkere grad er gjenstand for nye og voldsommere angrep fra arbeidsbekjemperne og kapitalistklassen. Det er idag en bydende nødvendighet at fagorganisasjonen fritt kan utvikles uten reformistisk inngrep fra utenforstående krefter og stålsettes til et revolusjonært klassekampvåben som i sin daglige kamp for arbeiderklassens interesser er instillet på den sociale revolusjon.

Under hensyntagen hertil uttaler kongressen:

1. For å sikre fagorganisasjonens enhet fastslåes at Arbeidernes faglige Landsorganisasjon må stå helt organisatorisk uavhengig av de forskjellige politiske partier.
2. De tre politiske partier optar et loyalt arbeide for at alle lønsarbeidere uanset politisk opfatning, inntar sin plass i fagorganisasjonen og at der ærlig arbeides for å styrke og bevare fagorganisasjonens enhet.
3. Det kan ikke tillates at enkelte politiske partier fremmer snevre partiegoistiske formål på bekostning av fagorganisasjonens interesser.
4. Spørsmålet om kollektivt medlemskap i de politiske partier avgjøres av medlemmene selv ved beslutning i de enkelte fagforeninger.

Dagsordenens punkt 4.

Våre internasjonale faglige forbindelser.

Fra Skiensfjordens faglige Samorganisasjon:

Den faglige Landsorganisasjon i Norge må av all kraft støtte de engelsk-russiske bestrebelser for en internasjonal enhetskongress av alle lands faglige landsorganisasjoner for opbygging av *en* faglig internasjonal.

Så lenge bestrebelsene for en samling pågår, tar Landsorganisasjonen intet standpunkt til samarbeide eller innmeldelse i nogen av de bestående faglige internasjonaler.

Fra Elektromontørenes Forening, avd. 2 av N. E. & K. F.: Elektromontørenes Forening i Bergen, avd. av N. E. & K. F. fremkommer med forslag om, at kongressen vedtar innmeldelse i R. F. I.

Fra Platearbeidernes Forening, Oslo, avd. 2 av N. J. & M. F.:

Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge har siden 1920 stått uten internasjonal forbindelse. Ved uravstemning er vedtatt at Landsorganisasjonen skal samarbeide med R. F. I. på fritt grunnlag. Denne beslutning blev fattet i 1923.

Vi er ikke bekjent med hvilke skritt sekretariatet har tatt for å istandbringe dette samarbeide. Heller ikke er vi bekjent med de eventuelle resultater.

Den internasjonale kapitalisme og de imperialistiske stater rykker frem i alle land for å underkue og frarive arbeiderklassen de vunne posisjoner og derved senke arbeidernes livsnivå ned til sultegrensen.

Kapitalismen optrer nasjonalt og internasjonalt ensartet i sine angrep på arbeiderne. For å slå disse angrep tilbake må også arbeiderne nasjonalt og internasjonalt op tre ensartet og samlet.

Den norske Landsorganisasjon kan ikke i denne kamp være passiv, men må solidarisk kjempe med de fagorganiserte i andre land og arbeide for en samling av alle lands fagorganisasjoner på klassekampens grunn.

Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge skal med alle til rådighet stående midler understøtte den Engelsk-Russiske komité's bestrebelser for å samle alle lands fagorganiserte arbeidere i en enhetlig faglig Internasjonale på klassekampens grunn.

Fra *Dokkarbeidernes Forening*, Oslo, avd. 46, N. J. & M. F.:

Siden 1920 har Landsorganisasjonen stått uten internasjonale forbindelser. Ved uravstemning 1923 blev der vedtatt å samarbeide med R. F. I. på *fritt grunnlag* uten at en organisatorisk forbindelse blev optatt.

I den kamp som nu pågår mellom den internasjonale kapitalisme på den ene side og arbeiderne på den annen, kan ikke den norske Landsorganisasjon stå avventende, men solidarisk kjempe med de fagorganiserte i de øvrige land, sette all sin kraft inn på å understøtte det arbeide som pågår for å samle alle lands fagorganiserte i en Internasjonale på klassekampens grunn.

I henhold hertil fatter fagkongressen følgende beslutning:

Landsorganisasjonen gir sin tilslutning til den Engelsk-Russiske komité's bestrebelser i arbeide med en samling av alle fagorganiserte i én Internasjonale og forplikter sig til å understøtte disse bestrebelser.

Fra *Skiens Jern- og Metallarb.forening*, avd. 98, N. J. & M. F.:

Landsorganisasjonen i Norge gir sin tilslutning til de Engelsk-Russiske bestrebelser for enhetskongress til sammenslutning og oppbygging av en faglig Internasjonale.

Fra *Trondhjems Jern- og Metalarb.forening*, avd. 12, N. J. & M. F.:

De reaksjonens krefters fremrykning i alle land er et alvorlig varsel om kommende veldige, hensynsløse kamper mellom den utbytende og den utbyttede klasse. Den nasjonale kapitalisme har for lengst sprengt sin ramme og er gått over på Internasjonalsens plattform. Det er denne internasjonale reaksjonære makt som idag konsentrerer sine krefter for i første rekke å knuse de fagorganiserte arbeidere.

Under disse forhold er det en bydende nødvendighet, at enhver splittelse av fagorganisasjonen, som er arbeiderklassens sterkeste våben, bringes til ophør. Fagorganisasjonen må nasjonalt og internasjonalt utvikles til en revolusjonær kamporganisasjon, som uten vaklen kan beskytte arbeiderklassen.

Kongressen gir sin fulle tilslutning til de bestrebelser som allerede er foretatt av R. F. I., den russiske Landsorganisasjon og representanter for den engelske fagbevegelse m. fl. for snarest mulig å få sammenkalt en internasjonal faglig samlingskongress med representanter fra de faglige organisasjoner i alle land.

Kongressen hilser enn videre med glede ethvert skritt som bidrar til å styrke samarbeidet mellom de skandinaviske fagorganiserte arbeidere i kampen mot arbeidskjøperne og de borgerlige statsmakter. Men dette samarbeide kan ikke skapes og utvikles efter den reformistiske linje som Kjøbenhavn-konferansen forsøkte å knesette. Tvert imot, samarbeidet mellom de fagorganiserte arbeidere kan bare virkeliggjøres på et bredt proletarisk klassegrunnlag som ikke alene omfatter fag- og industriforbundene, men også samorganisasjonene, som er den undertrykte arbeiderklassens bredeste masseorganisasjoner.

I henhold hertil optar Landsorganisasjonen gjennom samorganisasjonene en landsomfattende propaganda for ytterligere å utvikle samorganisasjonene til de revolusjonære kamporganer i arbeiderklassens kamp. Samtidig må der optas en energisk og målbevisst propaganda for å samle alle lands faglige organisasjoner i en mektig faglig organisasjon på den revolusjonære klassekamps grunn.

Fra Nydalen Jern- og Metallarb.forening, avd. 94, N. J. & M. F. :

Den norske Landsorganisasjon har med stort flertall uttalt sig for samarbeide med R. F. I. på fritt grunnlag, og har hermed fastslått at den står på venstre fløi innen den internasjonale arbeiderbevegelse. Derfor har også arbeiderne erklært sin tilfredshet med sekretariatets bestrebelser for å skaffe internasjonal faglig samling.

Imidlertid har den engelske og russiske landsorganisasjon i fellesskap reist en aksjon for internasjonal samling, for sammenslutning av Amsterdam og R. F. I.

Ut fra den prinsipielle stilling Landsorganisasjonen har inntatt og det samlingsarbeide som den engelske og russiske fagforeningskomité og Fimmen har påbegynt, er den norske Landsorganisasjons stilling klar.

I henhold til ovenstående uttaler kongressen: Den norske Landsorganisasjon bør ikke inntre i Amsterdam-Internasjonalen uten at en gjenforening mellom denne og R. F. I. eller de faglige organisasjoner som står på samme plattform finner sted.

Sekretariatet bemyndiges til å sette sig i forbindelse med den Engelsk-Russiske fagforeningskomité og R. F. I. for i samarbeide med disse å fremme en internasjonal samling på klassekampens grunn.

Fra *Hommelvik Jern- og Metallarb.forening*, avd. 28, N. J. & M. F.:

Den norske Landsorganisasjon tilslutter sig de Engelsk-Russiske samlingsbestrebelse for å opnå internasjonal faglig enhet på klassekampens grunnlag.

Fra *Elektriske Montørers Fagforening*, Oslo, avd. 1 av N. E. & K. F.:

Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge har med stort flertall uttalt sig for samarbeide med R. F. I. på fritt grunnlag, og har dermed fastslått at den står på venstre fløi innen den internasjonale arbeiderbevegelse. Derfor har også arbeiderne erklært sin tilfredshet med sekretariatets bestrebelse for å skape internasjonal faglig samling.

Imidlertid har den engelske og russiske landsorganisasjon i fellesskap reist en aksjon for internasjonal samling, for sammenslutning av Amsterdam og R. F. I.

Ut fra den prinsipielle stilling Landsorganisasjonen har inntatt og det samlingsarbeide som den Engelsk-Russiske fagforeningskomité og Fimmen har påbegynt, er den norske Landsorganisasjons stilling klar.

I henhold til ovenstående uttaler kongressen:

Den norske Landsorganisasjon bør ikke inntre i Amsterdam-Internasjonalen uten en gjenforening mellom denne og R. F. I. eller de faglige organisasjoner som står på samme plattform finner sted. Sekretariatet bemyndiges til å sette sig i forbindelse med den Engelsk-Russiske fagforeningskomité og R. F. I. for i samarbeide med disse å fremme en internasjonal samling på klassekampens grunn.

Fra *Rena Jernbanearbeiderforening*. (Innsendt ved Arbeidsmannsforbundet):

Rena Jernbanearbeiderforening samlet til møte søndag 3. mai tillater sig å innsende forslag til Landsorganisasjonens kongress om å samle sig om den internasjonale faglige enhetsbestrebelse.

Samtidig støtter vi oss til den faglige landskonferanses uttalelse i denne sak.

Fra *Trøndelag faglige Samorganisasjon*:

Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge har siden 1920 stått uten internasjonale forbindelser. Ved uravstemning er vedtatt at Landsorganisasjonen skal samarbeide med R. F. I. på *fritt grunnlag*. Denne beslutning blev fattet i 1923. Vi er ikke bekjent med hvilket skritt sekretariatet har tatt for å istandbringe dette «samarbeide». Heller ikke er vi bekjent med de eventuelle resultater.

Den internasjonale kapitalisme og de imperialistiske stater rykker i alle land frem for å underkue og frarive arbeiderklassen de vunne posisjoner og derved senke arbeidernes livsnivå ned til sultegrensen.

Kapitalismen optrer, nasjonalt og internasjonalt, ensartet i sine angrep på arbeiderne. For å kunne slå disse angrep tilbake må også arbeiderne, nasjonalt og internasjonalt opetre ensartet og samlet.

Den norske Landsorganisasjon kan ikke i denne kamp være passiv, men må solidarisk kjempe med de fagorganiserte i andre land og arbeide for en samling av alle lands fagorganisasjoner på klassekampens grunn.

Kongressen fatter derfor følgende beslutning:

«Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge skal med alle til rådighet stående midler understøtte den Engelsk-Russiske komité's bestrebelser for å samle alle lands arbeidere i en enhetlig faglig Internasjonale på klassekampens grunn».

Fra Katfoss Cell. og Papirarbeiderforening, avd. 37 av N. P. F.:

«Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge skal med alle til rådighet stående midler understøtte den Engelsk-Russiske komité's bestrebelser for å samle alle landets fagorganiserte arbeidere i en enhetlig faglig internasjonale, på klassekampens grunn».

Motivering:

Kapitalismen optrær, nasjonalt og internasjonalt ensartet i sine angrep på arbeiderne. For å kunne slå disse angrep tilbake må også arbeiderne, nasjonalt og internasjonalt optre ensartet og samlet.

Fra Oslo Sporveisbetjenings Forening. (Innsendt ved Kommune- forbundet):

Den norske Landsorganisasjon har med stort flertall uttalt sig for samarbeide med R. F. I. på fritt grunnlag og har dermed fastslått at den står på venstre fløi innen den internasjonale arbeiderbevegelse. Derfor har også arbeiderne erklært sin tilfredshet med sekretariatets bestrebelser for å skape internasjonal faglig samling.

Imidlertid har den engelske og russiske landsorganisasjon i fellesskap reist en aksjon for internasjonal samling, for sammenslutning av Amsterdam og R. F. I.

Ut fra den prinsipielle stilling Landsorganisasjonen har inntatt og det samlingsarbeide som den Engelsk—Russiske fagforeningskomité og Fimmen har påbegynt, er den norske Landsorganisasjons stilling klar.

I henhold til ovenstående uttaler kongressen:

«Den norske Landsorganisasjon bør ikke inntre i Amsterdaminternasjonalen uten at en gjenforening mellom denne og R. F. I. eller de faglige organisasjoner som står på samme plattform finner sted. Sekretariatet bemyndiges til å sette sig i forbindelse med den Engelsk—Russiske fagforeningskomité og R. F. I. for i samarbeide med disse å fremme en internasjonal samling på klassekampens grunn.»

Fra Fredrikstad komm. Arbeiderforening: (Innsendt ved Kommuneforbundet).

Da det til stadighet bevises at for å føre en effektiv kamp mot arbeidskjøperne er det av største betydning at alle arbeidere er samlet i en organisasjon — nasjonal og internasjonal.

Foreningen vil derfor støtte den av Landsorganisasjonens representantskap fattede beslutning.

Fra Kommuneforbundet:

Arbeidernes faglige Landsorganisation har for flere år siden gjort alvorlige forsøk på å få istand samarbeide mellom Amsterdam-internasjonen og R. F. I.

Forsøket mislykkedes, men siden har den engelske landsorganisjon energisk arbeidet for sammenslutning av disse to faglige internasjonaler. I disse bestrebelser er det lykkedes å få nedsatt en engelsk—russisk komité der har utarbeidet sin felles innstilling til arbeide for sammenslutning. Komiteen vil tre i forbindelse med representanter for Amsterdaminternasjonen, for i fellesskap for alvor å drøfte spørsmål om internasjonal faglig samling.

Ut fra dette vil N. K. F.s hovedstyre foreslå:

«Landsorganisasjonens kongress gir sin fulle og uforbeholdne tilslutning til de bestrebelser, som av den Engelsk Russiske komité og Den engelske Landsorganisasjon, gjøres for å skape faglig enhet og internasjonal samling på klassekampens grunn.

Kongressen går ut fra at Landsorganisasjonen av full kraft på alle områder gir sin støtte til internasjonal samling av de fagorganiserte arbeidere».

Fra Bergen og Fylkenes fagl. Distriktsorganisasjons forretn.utvalg:

Flertallets forslag:

Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge har siden 1920 stått uten internasjonale forbindelser. Ved uravstemning er det vedtatt av arbeiderne, at Landsorganisasjonen skal samarbeide med R. F. I. på fritt grunnlag. Beslutningen blev fattet i 1923.

Vi er ikke bekjent med, hvilke skritt sekretariatet har tatt for å istandbringe samarbeide.

Den internasjonale kapitalisme rykker i alle land frem for å underkue arbeiderklassen, frarive den dens vunne posisjoner og senke arbeidernes livsnivå ned til sultegrensen. Kapitalismen optrer nasjonalt og internasjonalt, ensartet i sine angrep på arbeiderne; for å kunne slå disse angrep tilbake må arbeiderne nasjonalt og internasjonalt optre ensartet og samlet. Den norske Landsorganisasjon kan ikke i denne kamp være passiv, men må solidarisk kjempe med de fagorganiserte i andre land og arbeide for en samling av alle lands fagorganisasjoner på klassekampens grunn. Kongressen fatter derfor følgende beslutning:

«Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge skal med alle til rådighet stående midler understøtte den Engelsk-Russiske komité's bestrebelser for å samle alle lands fagorganiserte arbeidere i en enhetlig faglig Internasjonale på klassekampens grunn».

Mindretallets forslag:

«Arbeidernes faglige Landsorganisation må med alle til rådighet stående midler arbeide for en samling av de nu stridende faglige internasjonaler».

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon:

De kapitalistiske og reaksjonære bevegelser i alle land samler sig og forsøker hensynsløst å undertrykke arbeiderklassen og ødelegge arbeidernes organisasjoner. Nasjonalt som internasjonalt rykker kapitalistklassen frem for å underkue arbeiderne.

Spørsmålet om internasjonal faglig samling er derfor av den aller største betydning for den hele arbeiderklasse. Kongressen hilser derfor med glede de tiltak som er gjort av organisasjoner i forskjellige land for å få istand en internasjonal faglig samling.

Videre hilser Kongressen med glede de bestrebelsler som er gjort fra Landsorganisasjonen og forbundene i Norge for å utvikle og styrke det økonomiske samarbeide mellom de fagorganiserte arbeidere i Skandinavia.

Kongressen gir sin fulle tilslutning til de bestrebelsler som er foretatt av R. F. I., Den russiske Landsorganisasjon og representanter fra den engelske fagbevegelse m. fl., for snarest mulig å få sammenkalt en internasjonal faglig samlingskongress med representanter fra de faglige organisasjoner i alle land. Kongressen uttaler at realiseringen av denne for arbeiderklassen absolutt nødvendige sak og i forbindelse hermed avholdelse av en faglig verdenskongress bør støttes med alle til rådighet stående midler, og oppfordrer kongressen alle fagorganiserte arbeidere til å støtte de bestrebelsler som her er reist for den internasjonale samling av alle fagorganiserte arbeidere i en faglig internasjonale.

Fra Vestopland faglige distriktsorganisasjon:

Da spørsmålet om Landsorganisasjonens internasjonale forbindelser er av den største betydning for den enkelte arbeider, likesåvel som for den enkelte forening, finner vi det nødvendig å fremholde vårt syn på hvordan spørsmålet best bør løses. Den R. F. I. sammen med de engelske fagorganiserte arbeidere har tatt initiativet til å samle alle fagorganiserte arbeidere i en mektig enhetlig Internasjonale. Hvorvidt disse enhetsbestrebelsler skal lykkes eller ei avhenger meget av den innsats som de klassebeviste arbeidere i vårt land kan yde. Etter den siste beslutning i Amsterdambyråmøtet er der fare for at enhetsbestrebelsene kan sinkes. Landsorganisasjonen har ved sin beslutning om utmeldelse av Amsterdam tatt avstand fra den linje som denne organisasjon arbeider etter, videre har Landsorganisasjonen sluttet sig til proletariatets diktatur og masseaksjonen som en av de bærende prinsipper i R. F. I.

Det er derfor av den aller største betydning at Landsorganisasjonen legger sin tyngde i vektskålen for å påskynde utviklingen henimot en faglig Internasjonale, som i handling vil vise at den er

arbeiderklassens sterke støtte i kampen mot den stadig fremstormende internasjonale kapitalisme.

I henhold til foranstående foreslår vi følgende

konklusjon:

Kongressen hilser med glede de bestrebelse som er gjort av R. F. I. og de engelske arbeidere for å samle alle verdens arbeidere i en mektig enhetlig faglig Internasjonale. Kongressen pålegger sekretariatet å opnevne representanter til den Engelsk-Russiske enhetskomité; videre vil kongressen henstille til de øvrige skandinaviske fagorganiserte arbeidere å gjøre sin innflydelse gjeldende så spørsmålet om en verdensomfattende faglig Internasjonale snarest kan bli til virkelighet.

Fra Sekretariatet.

Tilstedeværelsen av flere faglige internasjonaler innebærer for de nasjonale fagorganisasjoner en stadig fare for splittelse. Dette så meget mere som de faglige internasjonaler i stor utstrekning er et uttrykk for den politiske opfatning som i de fleste land har spaltet arbeiderklassen i flere arbeiderpartier. Her i landet er også arbeiderklassen spaltet i tre partier, mens det har lyktes å bevare den faglige enhet gjennom Arbeidernes faglige Landsorganisation.

På grund av meningsforskjelligheter om retningslinjer og organisasjonspraksis og for å bevare fagorganisasjonens enhet, trådte Arbeidernes faglige Landsorganisation ut av Amsterdam-Internasjonalen (I. F. C.) og har senere ved uravstemning besluttet å samarbeide med Den røde faglige Internasjonale (R. F. I.) på fritt grunnlag.

Denn isolerte stilling er ikke tilfredsstillende for Landsorganisasjonen. Å drive samarbeide, som ikke er solidarisk forpliktende, har ingen synderlig verdi. Dette er de fagorganiserte arbeidere i Norge fullt opmerksom på.

I næsten hvert eneste land beherskes den politiske stilling av reaksjonen, og på det industrielle økonomiske område danner kapitalistene en felles front for å utbytte arbeiderne over hele verden. Dette nødvendiggjør at de fagorganiserte arbeidere må danne sin nasjonale og internasjonale kampfront for å kunne slå tilbake de angrep som rettes mot dem. Dette har Landsorganisasjonen vært opmerksom på, og allerede i 1922 foreslo Landsorganisasjonens sekretariat for styrene i I. F. C. og R. F. I. å avholde en konferanse til fremme av en samling av alle verdens fagorganiserte arbeidere. Dette initiativ førte dog ikke til noe positivt resultat.

Under storkonflikten 1924 måtte sekretariatet gjøre henvendelse til de svenske og danske landsorganisasjoner om økonomisk støtte. Organisasjonene i disse land ydet også beredvillig store beløp både gjennom forbundene og landsorganisasjonene, til tross for at vår Landsorganisasjon ikke står i organisasjonsmessig forbindelse med disse. Dette var et uholdbart forhold, og representantskapsmøtet den 2. oktober 1924 besluttet derfor å bemyndige sekretariatet til i samråd med landsorganisasjonene i Sverige, Danmark og Finland å

avholde en konferanse med det mål å søke tilveiebragt en samling av alle faglige landsorganisasjoner i en internasjonal organisasjon. Representantskapet uttalte også, at det må være en naturlig plikt nu å støtte de bestrebelse som gjøres i andre land for en sådan samling.

Konferansen kom istand i København den 2. desember 1924 og denne vedtok en resolusjon som fastslog, at hvis fagorganisasjonens styrke skulde komme til sin rett, burde alle organisasjoner stå tilsluttet Landsorganisasjonen. På samme måte burde også det internasjonale samarbeide mellom de forskjellige lands fagorganisasjoner forenes i en felles faglig internasjonal. Konferansen hilste derfor med glede den norske Landsorganisasjons representantskaps beslutning om å ville fornye det internasjonale samarbeide og uttalte ønsket om, at landsorganisasjonene i Norge og Finland snarest ved beslutning om internasjonalt samarbeide måtte bidra til opnåelse av en samling av alle faglige landsorganisasjoner i en felles faglig internasjonal.

I den senere tid har den engelske landsorganisasjons ledelse interessert sig meget sterkt for en internasjonal, faglig samling. Formannen i den engelske landsorganisasjon, A. A. Purcell, er også formann i I. F. C. På styremøtet i Amsterdam i februar i år optok han forslag om at der blev holdt en konferanse mellem A. I. og den russiske fagorganisasjon på fritt grunnlag, med det for øie å skape mulighet for den russiske fagorganisasjons tilslutning til I. F. C. Forslaget blev imidlertid nedstemt av styret der vedtok et forslag, som gikk ut på at I. F. C. var villig til å opta den russiske fagorganisasjon, «hvis den uttalte ønsket om det.» Siden er der avholdt konferanse mellem representanter for den engelske og russiske landsorganisasjon, som har opnevnt en komité for å virke for internasjonal faglig samling og for den russiske landsorganisasjons optagelse i I. F. C.

Sekretariatets flertall, *Aarøe, Alberti, Bratvold, Guldvog, Mørk, Halvard Olsen, Oskar Olsen, Sethil, Oscar Syvertsen, Tranmæl og Ødegaard*, vil foreslå at kongressen fatter følgende beslutning:

1. Under henvisning til det arbeide som den faglige landsorganisasjon, og som også den engelske og russiske landsorganisasjon utfører for å fremme internasjonal faglig samling, bemyndiger kongressen sekretariatet til, hvis en internasjonal konferanse eller kongress kommer i stand, å sende representanter til denne med oppdrag å virke for samling av alle lands fagorganisasjoner i en felles faglig internasjonal.

Sekretariatet får også bemyndigelse til — om det under forberedelsene anses formålstjentlig — å tre i organisasjonsmessig forbindelse med den Engelsk-Russiske komité.

2. Såfremt en felles faglig internasjonal kommer i stand, bemyndiges representantskapet til i tilfelle der hersker samstemmighet

å bringe medlemsskapet i orden. Ifall det er en faktisk uenighet til stede, skal spørsmålet forelegges medlemmene til avgjørelse ved uravstemning.

3. Sekretariatet opfordres til å arbeide for å skape et fast organisatorisk samarbeide mellom landsorganisasjonene i Sverige, Danmark, Finnland og Norge.

Sekretariatets flertall vil på kongressen fremlegge et manifest som nærmere uttrykker Sekretariatets syn på de faglige internasjonale spørsmål.

Mindretallet, Volan og Aas, foreslår:

Arbeidernes faglige Landsorganisasjon i Norge har trådt ut av Amsterdaminternasjonalen fordi dens organisasjonspraksis og dens syn på arbeiderklassens frigjørelse står i prinsipielt motsetningsforhold til de fremgangslinjer som var vedtatt av den norske fagorganisasjon.

Samtidig med bruddet med Amsterdam har Landsorganisasjonen ved kongressbeslutninger og ved uravstemning blandt medlemmene gitt sin tilslutning til de retningslinjer som var vedtatt av Den røde faglige Internasjonale. Nogen organisasjonsmessig forbindelse med R. F. I. på grunnlag av kongressbeslutningene og uravstemningens resultat kom allikevel ikke i stand, idet man nøiet sig med å beslutte samarbeide med R. F. I. på fritt grunnlag.

De revolusjonære arbeidere i Norge har helt siden fagopposisjonens første dager kjempet for å gjøre fagorganisasjonen til et redskap i arbeidernes hender i deres kamp for økonomisk og politisk frigjørelse. I fagopposisjonens program fikk dette sitt uttrykk således at man ikke bare skulle arbeide for forbedring av arbeiderklassens stilling innenfor det kapitalistiske samfundssystem, men at man skulle kjempe for å sprengte dette og for innførelsen av en socialistisk samfundsordning. Hvis dette mål skal nåes blir det en bydende nødvendighet at arbeiderklassen i de enkelte land sluttes sammen i en enhetlig faglig organisasjon og at disse igjen sammensluttes i en fast organisert og kampdyktig internasjonal organisasjon som med alle sine evner og hele sin kraft kjemper for arbeiderklassens frigjørelse.

De siste tiders faglige kamper har tydelig vist det uholdbare i å søke konfliktene begrenset til et enkelt land. Den kapitalistiske utvikling under imperialismen fører uvegerlig med sig at kampen mellom arbeidskjøperne og arbeiderklassen får en mere og mere internasjonal karakter og må følgelig også organiseres på internasjonalt grunnlag. Dette gjelder ikke bare den rent økonomiske understøttelse av de arbeidere som er i kamp, men også virkelige internasjonale faglige kamper. Det kan i så måte henvises til det siste faglige oppgjør som fandt sted i Danmark hvor den internasjonale transportarbeiderunion måtte tre i aktiv virksomhet for å støtte de kjempende danske kamerater. Lignende forhold vil man komme op i for alle

industrier som produserer for verdensmarkedet. Det må være innlysende for alle at hvis de fagorganiserte arbeideres krefter skal kunne utnyttes på en effektiv måte i de internasjonale kamper, må man komme bort fra at de faglige internasjonaler fortsetter med bare å være informasjonsbyråer. Der må skapes en virkelig handledyktig internasjonal fagorganisasjon.

For å virkeliggjøre denne grunnleggende oppgave har den engelske og russiske landsorganisasjon nedsatt en komité med det oppdrag å få de fagorganiserte arbeidere i hele verden sammensluttet i en enhetlig faglig internasjonal på klassekampens grunn. Betydningen av dette arbeide er sammenfattet i den beretning som er utsendt av den Engelsk-Russiske enhetskomité, hvori blandt annet uttales: «Der gis bare en makt som kan bevare menneskeheten for en ny krigskatastrofe. Der gis bare en makt, som kan beskytte arbeiderne i alle land mot politisk og økonomisk undertrykkelse og tyrani. Der gis bare en makt, som kan bringe arbeiderklassen og hele menneskeheten frihet, velferd, lykke og fred. Denne makt er arbeiderklassen selv når den er godt organisert, sterkt disiplinert, hengiven og beslutsom kjemper mot alt som vil stille sig hindrende i veien for deres fulle befrielse».

Kongressen gir sin fulde tilslutning til det arbeide som er optat av den engelske og russiske fagorganisasjon for opnåelsen av internasjonal faglig enhet. Det samme syn er kommet frem i de forslag som er innsendt til kongressen av en rekke fagforeninger og samorganisasjoner. For at Arbeidernes faglige Landsorganisation praktisk skal kunne utnytte sin organisasjonsmessige innflytelse for virkeliggjørelsen av en internasjonal faglig samling av de fagorganiserte arbeidere, er det nødvendig at Landsorganisasjonen trer i organisasjonsmessig forbindelse med den Engelsk-Russiske enhetskomité.

Under henvisning til foranstående fatter kongressen følgende beslutning:

1. Ut fra den internasjonale arbeiderklassens stilling idag er det en bydende nødvendighet at verdens fagorganiserte arbeidere sammensveies i en faglig internasjonale på klassekampens grunn.
2. For å støtte de ærlige bestrebelsler for å skape en sådan faglig internasjonale trer sekretariatet straks i organisasjonsmessig forbindelse med den Engelsk-Russiske enhetskomité og anmoder om adgang til å opnevne to medlemmer som deltar i komitéens arbeide.
3. På den internasjonale faglige samlingskongress som kommer istand på grundlag av disse enhetsbestrebelsler skal landsorganisasjonen la sig representere.
4. Når programmet og statuttene for den faglige internasjonale foreligger skal spørsmålet om Landsorganisasjonens tilslutning til Internasjonale forelegges til uravstemning i fagforeningene.

5. Sekretariatet opfordres til å arbeide for et fast organisatorisk samarbeide mellom Landsorganisasjonene i Sverige, Danmark, Finland og Norge.

Dagsordenens punkt 5.

Arbeidsbyrået i Genf.

Fra *Skienfjordens faglige Samorganisasjon*: Kongressen tar bestemt avstand fra representantskapets flertallsbeslutning om Landsorganisasjonens representasjon i Det internasjonale Arbeidsbyrå i Genf.

Beslutningen om ikke å opnevne representant til arbeidsbyrået i Genf, som er godkjent av en fagkongress opprettholdes vedvarende.

Fra *Dokkarbeidernes Forening*, Oslo, avd. 46, N. J. & M. F.: I sitt syn på arbeidsbyrået i Genf har de norske fagorganiserte arbeidere vært av den opfatning at byrået ikke har kunnet tilfredsstillе arbeidernes krav.

Ved at byrået står under direkte kontroll av «Nasjonenes Forbund» er det et redskap i den internasjonale kapitalismes tjeneste og kan således ikke være til gagn for arbeiderne.

I spørsmålet «Den tyske restaureringsplan» gav byrået sin tilslutning til ophevelse av 8-timers dagen for de tyske industriarbeidere.

I hele sin virksomhet har byrået vært i kapitaliststatenes tjeneste. Fagkongressen uttaler derfor sin misbilligelse over at representantskapet har sendt representant til arbeidsbyråets møte, som også er i strid med siste kongressbeslutning.

For fremtiden skal ikke Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge være representert i arbeidsbyråets møter.

Fra *Tronhjems Jern- og Metallarbeiderforening* avd. 12, N. J. & M. F.: De fagorganiserte arbeidere i Norge har i en årrekke tatt avstand fra arbeidsbyrået i Genf, idet man mente at byrået på ingen måte tilfredsstillt arbeidernes krav og at byrået var en institusjon som arbeidet i forståelse med Nasjonenes Forbund og på den måte var redskap for kapitalistiske interesser i de forskjellige land.

Landsorganisasjonen har også godkjent denne opfatning, idet man før har avslått å opnevne og sende representanter til arbeidsbyrået. Når derfor representantskapet nu har brutt den hittil fulgte linje uten å forelegge saken for medlemmene eller fagkongressen, vil kongressen underkjenne representantskapets beslutning og fastslår at beslutningen om ikke å la sig representere i Genf fremdeles opprettholdes.

Fra *Nydalen Jern- og Metallarbeiderforening* avd. 94, N. J. & M. F.: Landsorganisasjonens representantskaps beslutning om å la sig representere i arbeidsbyrået i Genf er et brudd på fagkongressens beslutning, som forutsetter uforsonlig kamp mellom arbeiderne og kapitalen, mens byrået i Genf har til hensikt å skape samarbeide mellom arbeide og kapital.

Arbeiderklassen kan bare forbedre sine livsvilkår i kamp mot kapitalismen og den endelige frigjørelse kan bare opnåes ved arbeiderklassens seier over arbeidskjøperne og borgerstaten.

Ut fra denne opfatning beslutter kongressen å avbryte enhver forbindelse med arbeidsbyrået i Genf.

Fra *Hommelvik Jern- og Metallarbeiderforening*, avd. N. J. & M. F.:

Kongressen ophever representantskapets beslutning om representasjon i arbeidsbyrået i Genf.

Motivering:

De fagorganiserte arbeidere i Norge har aldri vært uenige i Landsorganisasjonens første stillingtagen til dette byrå, da de aldri har vært innstillet på dette samarbeide med det samfund som de bekjemper, er heller ikke nu innstillet på dette samarbeide med de fiendtlige makter og så lenge denne innstilling ikke er til stede, sier det sig selv at representantskapets beslutning om samarbeide med de borgerlige makter bør annulleres.

Fra *Rena Jernbanearbeiderforening* (innsendt ved Arbeidsmannsforbundet): Vi protesterer mot at sekretariatet sender nogen representant til Arbeidsbyrået i Genf.

Fra *Elektromontørenes Forening*, avd. 2 av N. E. & K. F.: Landsorganisasjonens beslutning om å la sig representere i arbeidsbyrået i Genf er et brudd på fagkongressens beslutning, som forutsetter uforsonlig kamp mellom arbeiderne og kapitalen, mens Genferbyrået har til hensikt å skape samarbeide mellom arbeide og kapital.

Arbeiderklassen kan bare forbedre sine livsvilkår i kamp mot kapitalistklassen, og den endelige frigjørelse kan bare opnåes ved arbeiderklassens seier over arbeidskjøperne og borgerstaten.

Ut fra denne opfatning beslutter kongressen å avbryte enhver forbindelse med Arbeidsbyrået i Genf.

Fra *Trøndelag faglige Samorganisasjon*: De fagorganiserte arbeidere i Norge har i en årrekke tatt avstand fra arbeidsbyrået i Genf, idet man mente at byrået på ingen måte tilfredsstillet arbeidernes krav og at byrået var en institusjon som arbeidet i forståelse med Nasjonenes Forbund og på den måte var et redskap for kapitalistiske interesser i de forskjellige land.

Landsorganisasjonen har også godkjent denne opfatning, idet man før har avslått å opnevne og sende representanter til arbeidsbyrået. Når derfor representantskapet nu har brutt den hittil fulgte

linje uten å forelegge saken for medlemmene eller fagkongressen, nedlegger vi en bestemt protest mot denne handlemåte.

I henhold hertil foreslås:

«Fagkongressens tidligere stillingtagen til Arbeidsbyrået i Genf opprettholdes.»

Fra *Katfoss Cell. og Papirarbeiderforening*, avd. 37 av N. P. F.:

«Landsorganisasjonen sender ingen representanter til Arbeidsbyrået i Genf.»

Motivering:

Vi vil her kun påpeke det forslag som blev vedtatt på samorganisasjonenes landskonferanse, som tok avstand fra å sende representanter til Genf og protesterte mot representantskapets optreden.

Fra *Bergen- og Fylkenes fagl. Distriktsorganisasjons forretn.utvalg*:

De fagorganiserte arbeidere har i en årrekke tatt avstand fra Arbeidsbyrået i Genf, idet man mente at byrået på ingen måte tilfredsstilte arbeidernes krav, og at byrået var en institusjon, som arbeidet i forståelse med Nasjonenes Forbund og på den måte var et redskap for kapitalistiske interesser i de forskjellige land.

Landsorganisasjonen har også godkjent denne opfatning, idet man før har avslått å opnevne og sende representanter til arbeidsbyrået. Når derfor representantskapet nu har brutt den hittil fulgte linje uten å forelegge saken for medlemmene eller fagkongressen, vil vi nedlegge en bestemt protest mot denne handlemåte. Vi krever at beslutningen om ikke å la sig representere i Genf fremdeles opprettholdes. Denne beslutning er godkjent av fagkongressen, og vi protesterer mot, at det reiser representanter fra Landsorganisasjon til Genf, før saken påny er forelagt fagkongressen.

Mindretallet foreslår:

Kongressen godkjenner den beslutning, som blev fattet på Landsorganisasjonens representantskapsmøte den 30. september 1924 om å opnevne representant til byrået i Genf.

Fra *Oslo Sporveisbetjenings Forening*. (Innsendt ved Kommuneforbundet):

Landsorganisasjonens representantskaps beslutning om å la sig representere i arbeidsbyrået i Genf er et brudd på fagkongressens beslutning som forutsetter uforsonlig kamp mellom arbeiderne og kapitalen, men Genferbyrået har til hensikt å skape samarbeide mellom arbeidere og kapital.

Arbeiderklassen kan bare forbedre sine livsvilkår i kamp mot kapitalistklassen, og den endelige frigjørelse kan bare opnåes ved arbeiderklassens seier over arbeidskjøperne og borgerstaten.

Ut fra denne opfatning beslutter kongressen å avbryte enhver forbindelse med Arbeidsbyrået i Genf.

Hovedstyrets standpunkt:

Ved behandling i hovedstyret blev det avgitt 9 stemmer for Oslo Sporveisbetjenings Forenings forslag, mens 7 stemte for representantskapets flertallsbeslutning.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon:

De fagorganiserte arbeidere i Norge har i en årrekke tatt avstand fra Arbeidsbyrået i Genf, idet man mente at byrået på ingen måte tilfredsstillet arbeidernes krav, og at byrået var en institusjon som arbeidet i forståelse med Nasjonenes Forbund og på den måte var et redskap for kapitalistiske interesser i de forskjellige land.

Landsorganisasjonen har også godkjent denne opfatning, idet man før har avslått å opnevne og sende representanter til arbeidsbyrået. Når derfor representantskapet nu har brutt den hittil fulgte linje uten å forelegge saken for medlemmene eller fagkongressen, vil kongressen nedlegge en bestemt protest mot denne handlemåte. Vi krever at beslutningen om ikke å la sig representere i Genf fremdeles opretholdes. Denne beslutning er godkjendt av fagkongressen og vi protesterer mot at Sekretariatet sender representanter fra Landsorganisasjonen til Genf før saken påny er forelagt fagkongressen.

Fra Sekretariatet:

På representantskapets møte 30. september—3. oktober behandles følgende skrivelser angående arbeidsbyrået i Genf:

1. Vil Sekretariatet fremdeles vegre sig ved å innstille på arbeiderrepresentant til Det internasjonale Arbeidsbyrå i Genf?
Om spørsmålet besvares bekreftende ønskes følgende tilleggs-spørsmål besvart:
2. Om et eller flere Arbeidernes faglige Landsorganisasjon tilhørende forbund skulde ønske til regjeringen å innstille på representant, vil Sekretariatet i så tilfelle motsette sig, at de som minoritet innen den norske fagorganisasjon gis anledning til å innstille på representant?

Kristiania 1. februar 1924.

Med solidarisk hilsen

O. Ruud.

A. E. Gundersen.

Arbeidernes faglige Landsorganisation,
Folkets Hus, her.

Fra sekretariatet for Det internasjonale Grov- og Fabrikkarbeiderforbund har vi mottatt en sirkulærskrivelse, hvori henledes oppmerksomheten på, at Det internasjonale Arbeidsbyrå i Genf på konferansen i 1925 skal behandle spørsmålet om ulykkesforsikring for arbeidere og derunder også spørsmålet om bedriftssykdommer. Dette siste har stor betydning for arbeiderne i den kjemiske industri, særlig i den elektrokjemiske.

Det internasjonale forbunds eksekutivkomité har derfor besluttet å anmode de tilsluttede forbund om å arbeide for at der som arbeiderdelegerte til neste års arbeidskonferanse blir opnevnt en representant for den kjemiske industri. I forbindelse med arbeidskonferansen skal det holdes en konferanse av de tilstedeværende representanter for fabrikkarbeiderforbundene.

Vårt forretningsutvalg behandlet saken i møte den 11. ds. Da man er bekjent med det standpunkt Den faglige Landsorganisation har inntatt ved beslutningen om ikke å la sig representere ved arbeidskonferansen, besluttet forretningsutvalget å anmode sekretariatet om å ta spørsmålet op til fornyet behandling for å endre det standpunkt, som i de siste år har vært oprettholdt. For så vidt sekretariatet finner ikke å kunne fatte beslutning her, tillater vi oss å begjære saken forelagt førstkommende representantskapsmøte til behandling og avgjørelse. Skulde representantskapet mot formodning fremdeles oprettholde det hittilværende standpunkt, forbeholder vi oss å opta forslag om at det gjøres undtagelser for neste års konferanse.

Representasjon på arbeidskonferansen behøver på ingen måte å være noen anerkjennelse av Nasjonenes Forbund eller dets arbeide, men ved å fortsette med å oprettholde vårt nuværende standpunkt vil vi selv avskjære oss adgangen til å komme i kontakt med arbeiderdelegerte for de øvrige land, derav de fleste européiske. Vi kan derfor ikke innse at organisasjonen i Norge opnår noget ved fortsatt å holde sig borte fra konferansene.

For så vidt saken kommer op i representantskapet — hvilket vi underhånden har bragt i erfaring — vil våre representanter nærmere begrunne vår opfatning.

Med solidarisk hilsen

Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund

Halfdan Jønsson.

Representantskapets beslutning:

«Arbeidsbyrået i Genf er sammensatt av representanter for staten, arbeidere og arbeidsgivere. I henhold til reglene for representantenes opnevning er det Arbeidernes faglige Landsorganisation i Norge som opnevner arbeiderrepresentanten. Utgiftene bæres av staten.

Landsorganisasjonen har hittil nektet å opnevne noen representant, hvorfor Norge er uten arbeiderrepresentant i byrået, mens staten og arbeidsgiverforeningen alltid har vært representert. Under behandling av spesielle saker vedrørende sjømennene har dog Sekretariatet gått med på at Matros- og Fyrbøterunionen valgte en representant.

Under den konferanse som fant sted i våres under storkonflikten mellom representanter for Landsorganisasjonen i Sverige, Danmark og Norge blev det fra de svenske og danske representanter sterkt fremholdt det uheldige i at Norge var uten arbeiderrepresentant.

Det forrykket representantenes forhold og bidrog til å skape vanskeligheter for de fagorganiserte arbeideres representanter i byrået.

Som forholdene ligger an finner Representantskapet at Landsorganisasjonen i likhet med de øvrige skandinaviske landsorganisasjoner bør opnevne representanter til arbeiderbyråets møter.

Efter Representantskapets beslutning opnevnte sekretariatet representanter til konferansen i Genf. Der møtte på konferansen arbeiderrepresentanter fra 32 lande, bl. a. også fra den finske landsorganisasjon, som i år besluttet å delta.

Av de saker som konferansen behandlet i år, kan bl. a. nevnes: «Avskaffelse av nattarbeide i bakerier.

Ukentlig hviledag i glassverker.

Likestilling av de utenlandske arbeidere med de innenlandske arbeidere ved ulykkestilfeller under arbeidet.

Ennvidere de almindelige prinsipper for socialforsikringen og bedriftssykdomme m. v.».

*

Spørsmålet om arbeidernes deltagelse i det Internasjonale Arbeidsbyrås møter er efter sekretariatets opfatning et internasjonalt spørsmål. Såfremt det blir dannet en felles faglig Internasjonale må derfor denne treffe avgjørelsen om de faglige organisasjoner skal delta eller ikke. En avgjørelse som må være ensartet og binnende for alle de tilsluttede organisasjoner, idet det i lengden blir uholdbart at enkelte fagorganisasjoner lar sig representere mens andre holder sig borte.

Imellemtiden, inntil en felles faglig Internasjonale er dannet, bør Sekretariatet eller Representantskapet ha adgang til å la sig representere, såfremt det behandles saker av stor viktighet for fagorganisasjonen. Man er fullt opmerksom på at byrået i Genf ikke er noen klassekampinstitusjon, snarere det motsatte.

Det samme kan sies om en rekke andre institusjoner, som stortinget, kommunestyre og arbeidsgiversammenslutninger, hvor arbeidernes representanter møter til forhandling med borgerlige representanter, og hvor de hevder arbeidernes syn og interesser i de foreliggende saker.

Sekretariatets flertall, *Aarøe, Alberti, Bratvold, Halvard Olsen, Oscar Olsen, Sethil, Oscar Syvertsen* og *Odegaard* vil foreslå at kongressen treffer følgende beslutning:

1. Såfremt der dannes en felles faglig Internasjonale avgjør denne spørsmålet om fagorganisasjonens stilling til de Internasjonale arbeidskonferanser.
2. Kongressen bemyndiger sekretariatet eller representantskapet til å opnevne representanter til de internasjonale arbeidskonferanser, når disse behandler saker av stor betydning for den organiserte arbeiderklasse.

Mindretallet, Elias Volan, Hans Aas og Edw. Mørk foreslår: (Mørk møtte som varamann for Eng)

Representantskapets beslutning om å la sig representere på Arbeidsbyrået i Genf har overalt blandt de klassebevisste fagorganiserte arbeidere vakt den største uvilje. Denne forbitrelse er fremkommet på grunnlag av den kjennsøjning, at Arbeidsbyrået i Genf ikke er nogen institusjon som bygger på arbeiderklassens faglige kamporganisasjoner, nasjonalt og internasjonalt, men er en borgerlig institusjon som er opprettet under Nasjonenes Forbund i organisatorisk og økonomisk forbindelse med de kapitalistiske regjeringer og arbeidsskjøperne.

Hele byråets virksomhet er vesentlig preget av en organisk borgfredspolitik, hvis årsak er å søke i selve byråets grunnlag, formål og sammensetning.

Det kan således anføres som eksempel på dette byrås virksomhet som politisk overinstans for å vareta kapitalistregjeringenes og arbeidsskjøpernes «arbeiderinteresser», at byrået har medvirket til 8 timers dagens ophevelse i Tyskland gjennom forhandlinger med den tyske kapitalistregjering, videre at byråets internasjonale informasjonsvirksomhet med hensyn til Sovjet-Russland er av en sådan art, at den i den engelske arbeiderpresse offentlig er stemplet som kontra-revolusjonær. Den norske fagorganisasjon har tidligere gitt uttrykk for det samme syn.

Fagorganisasjonen her i landet mente at Amsterdam Internasjonalens forhold til Arbeidsbyrået i Genf var av den art at det dannet hovedargumentet for Landsorganisasjonens uttreden av Internasjonalen. Om dette spørsmål skrev sekretariatet i 1922 i utredningen om de internasjonale faglige forbindelser bl. a. følgende:

«— — Det blir mere og mere tydelig for hver dag at Nasjonenes Liga eller Folkenes Forbund kun er en fordekt sammensvergelse til ivaretagelse av de privatkapitalistiske interesser. Den samlede arbeiderbevegelse i Norge har tatt avstand fra Folkenes forbund, men Det Internasjonale Fagforeningsforbund, hvortil den norske fagorganisasjon står tilsluttet, fortsetter å pleie det mest intime samarbeide med forbundet og dets arbeidsbyrå. — —»

Nogen endring i dette forhold er senere ikke inntrådt.

Under henvisning hertil fatter kongressen sådan beslutning:

Sekretariatet pålegges straks å avbryte enhver organisatorisk forbindelse med Arbeidsbyrået i Genf.

Sekretariatets medlemmer Guldvog og Tranmæl vil uttale:

Den norske arbeiderklasse har tidligere, både faglig og politisk, tatt avstand fra Nasjonenes Liga Og av gode grunner. Ligaen er nemlig regjeringenes, borgerskapets internasjonale, en sammenslutning som kan bli den største fare for enhver revolusjonær reising. Arbeidsbyrået i Genf utgjør en del av ligaen og den del som gir de borgerlige staters internasjonale en viss sosial anseelse og autoritet. De fordeler som kan opnåes ved at fagorganisasjonen lar sig repre-

sentere ved byrået, står etter dette mindretalls opfatning ikke i forhold til de prinsipielle betenkeligheter. Hvis fagorganisasjonen i alle land boikottet byrået, måtte det innstille. Uten fagorganisasjonens medvirken kan det ikke oprettholdes. Vårt prinsipielle standpunkt er derfor: ingen arbeiderrepresentasjon i arbeidsbyrået.

Men skal det være mulig, må spørsmålet om fagorganisasjonens deltagelse avgjøres av en felles faglig internasjonal. Nærværende mindretall er enig med sekretariatets flertall i at dette spørsmål er av almen betydning, og at det av den grunn bør få sin avgjørelse på en internasjonal fagforeningskongress. Forhåpentlig vil det snart lykkes å nå frem til internasjonal faglig samling, og da vil det være tilveiebragt det tryggest og bredest mulige grunnlag for en bindende avgjørelse. Så snart en slik samling kommer istand, og vår landsorganisasjon atter blir med i den internasjonale organisasjon, må våre representanter fremme forslag om at fagorganisasjonen boikotter arbeidsbyrået og at den faglige internasjonale selv overtar den del av byråets opplysningsvirksomhet, som kan ha interesse for de fagorganiserte arbeidere.

Hvis det ikke lykkes å få flertall for boikott av byrået, bør alle lands fagorganisasjoner delta. Det er langt bedre enn en delvis deltagelse, — den minst tilfredsstillende av alt. Fagforenings-Internasjonalen bør i tilfelle deltagelse forberede og lede fagforeningsrepresentantenes opptreden i byrået. På den måte kan det bli plan og ensartethet i arbeiderrepresentasjonens virksomhet og forhandlingene bli til nytte for de krav og opfatninger det kjempes for. Ved en slik bevisst og planmessig utnyttelse av byrået er det ikke utelukket at arbeidsskjøpernes organisasjoner vil trekke sine representanter tilbake og regjeringene vil ta under overveielse å opheve byrået. Men det vilde ikke være noen dårlig utgang. For stillingen vilde i såfall bli enklere. Arbeidere vilde i høiere grad enn før forstå at de bare har sig selv å stole på, internasjonalt som nasjonalt. En slik anerkjennelse vil bidra til å styrke sansen for organisasjonen og samfølelsen mellom arbeiderne. Og det er det viktigste.

På disse premisser stemmer dette mindretall for flertallets innstilling til punkt 1, som dog bør bli punkt 2. Første punkt bør gi uttrykk for vår fagorganisasjons prinsipielle stilling til byrået og til den situasjon som er tilstede inntil vi opnår å få dannet en felles faglig internasjonal som har tatt endelig stilling til Arbeidsbyrået.

For alle som deler den opfatning dette mindretall har søkt å gjøre rede for, er stillingen gitt: Arbeidernes faglige Landsorganisation må oprettholde sitt tidligere standpunkt om ikke å la sig representere i byrået.

I henhold hertil foreslår dette mindretall:

1. Arbeidernes faglige Landsorganisation oprettholder under de nuværende forhold sitt tidligere standpunkt om ikke å la sig representere ved Arbeidsbyrået i Genf.
2. Som punkt 1 i flertallets innstilling.

Dagsordenens punkt 6. Organisasjonsformene.

Fra *Hommelvik Jern- og Metallarb.forening*, avd. 28, N. J. & M. F.:
Den forrige fagkongress' beslutninger om organisasjonens omlegging gjennomføres snarest.

Fra *Norsk Elektrikker- og Kraftstasjonsforbund*:

Kongressen godkjenner at Norsk Elektrikker- og Kraftstasjonsforbund fortsatt består som organisasjon for elektrisitetsforsyningens arbeidere (kraftstasjonsbetjeningen, elektrisitetsverksarbeiderne og installatørene) samt for telefon- og telegrafvesenets arbeidere.

Til forslaget tillater vi oss å gi følgende

oplysninger og motivering:

Forbundet behandlet på sitt landsmøte i 1922 organisasjonskomitéens innstilling og vedtok alternativ 2, men med følgende tilleggsforslag:

«— — Der må opprettes en gruppe for elektrisitetsforsyningens arbeidere, omfattende kraftstasjonene, linjearbeiderne, installasjonsmontørene til og med kontrollørene, da disse arbeidere ikke nu, og enn mindre efter hvert som elektrisitetsforsyningen utvikles, kan tillegges nogen bestemt industri.»

Dette forslag blev vedtatt av landsmøtet med 35 mot 3 stemmer.

På kongressen i 1923 fremholdt forbundets representant det samme syn, erklærte sig enig i den grunnregel som det da vedtagne forslag forutsatte, at det kun skulde være én forening på hver arbeidsplass, men fastholdt at de i forslaget nevnte grupper hørte sammen som en naturlig enhet. Under den videre debatt nevnte ingen, ikke engang sekretariatets medlemmer, denne sak med et ord.

Forbundsstyret behandlet derpå saken den 16. april 1923, hvor et flertall på 8 medlemmer foreslo forbundet oppløst fra 1. jan. 1924 mot et mindretall på 3 medlemmer, som fastholdt forbundets beståen som organisasjon for elektrisitetsforsyningens arbeidere.

Flertallsbeslutningen blev dog møtt med så mange protester fra medlemmers og avdelingers side, at forretningsutvalget måtte forelegge spørsmålet for medlemmene til behandling og avstemning.

Denne avstemning, som foregikk i august—septbr. 1923, viste som resultat at over 73 pct. stemte for forbundets mindretallsforslag om forbundets opprettholdelse for nevnte grupper, mens kun 27 pct. stemte for flertallets forslag.

Den 12. oktober 1923 gav så forbundet sekretariatet en fremstilling av sakens behandling og resultat, samtidig søktes om sekretariatets godkjennelse av forbundets beståen. Dette andragende er ennå ikke besvart.

Den opfatning som kom til syne ved medlemmenes avstemning i 1923 er sterkere befestet enn nogensinne, og en avgjørelse i dette spørsmål mot medlemmenes vilje vil være skjebnesvanger for disse grupper organisasjonsforhold for år fremover.

Fra Norsk Kommuneforbunds hovedsstyre:

Landsorganisasjonens kongress 1923 vedtok fagorganisasjonens omlegning etter industrielle linjer, og denne omorganisering skulde være tilendebragt innen den 1. juli 1924.

Kongressens beslutning er imidlertid ennå ikke gjennomført i sin helhet. Ved kommunenes elektricitetsverk er således forholdet endnu idag at en del elektricitetsverksarbeidere er tilsluttet Norsk Kommuneforbund, en del er tilsluttet Norsk Elektrikker- og Kraftstasjonsforbund, og en god del er fremdeles uorganiserte.

Dette forhold virker hemmende for begge forbund i agitasjonen, og skaper uklarhet eller svekkelse under tarifforhandlingene.

Norsk Kommuneforbunds hovedstyre vil derfor foreslå for kongressen, at omorganiseringen i henhold til kongressens beslutning av 1923 gjennomføres snarest, og senest innen 1. juli 1926.

Fra Sekretariatet:

I anledning forslag fra Norsk Elektrikker- og Kraftstasjonsforbund og Norsk Kommuneforbund vil sekretariatet henvise til kongressens beslutning i 1923. I innstillingen angående organisasjonsformene uttales angående Elektrikkerforbundet følgende:

«Elektrikkerforbundet omfatter nu medlemmer, som tilhører de forskjellige hovedgrupper. De almindelige installatører bør nærmest sorteres under Bygningsarbeiderforbundet. Så er det elektrikkere ansatt ved kommunale kraftstasjoner. Disse overgår til Kommuneforbundet. De øvrige elektrikkere ved private kraftstasjoner og blandede virksomheter bør tilhøre de forbund, som omfatter jernindustrien, idet som regel deres utdannelse finder sted innenfor denne».

Denne uttalelse fastholder sekretariatet også nu, og kan derfor ikke erkjenne berettigelsen av at Norsk Elektrikker- og Kraftstasjonsforbund skal bestå som organisasjon for elektricitetsforsyningens arbeidere. Det er dog rimelig at dette forbund, som helt må oppløses får en rimelig tid til å avvikle sitt forhold. Sekretariatet vil derfor foreslå:

«Norsk Elektrikker- og Kraftstasjonsforbund blir å oppløse som eget forbund og medlemmene overføres til de industriforbund hvor de i virkeligheten hører hjemme. Denne omorganisering må være tilendebragt senest innen 1. juli 1927».

Fra Norsk Postforbund:

Forholdene blandt statens tjenestemenn påkaller kongressens og hele arbeiderklassens fulle oppmerksomhet.

Ingen arbeidsgiver har i den grad som Staten benyttet de nedgående konjunkturer til å trykke lønningene ned på et lavmål, som har kastet de lavere lønnede tjenestemenn ut i den rene nød.

Denne lønnspolitikk føres også overfor statens øvrige arbeidere og bidrar derved i høi grad til å stimulere de private arbeidsgiveres anslag også på de private arbeideres lønninger.

For tjenestemennenes vedkommende kommer dertil, at deres rettigheter som selvstændige arbeidere stadig søkes innskrenket ved særlover og andre tvangsbestemmelser. Det gjøres endog forsøk på å berøve dem deres streikerett og derigjennem helt og holdent å sette slavestemplet på dem.

Tjenestemennenes organisasjoner som arbeider spredt og uten sammenheng, makter ikke på egen hånd med tilstrekkelig styrke å bekjempe disse anslag mot deres dyreste livsinteresser, og kongressen erkjenner det som en plikt for Landsorganisasjonen å støtte dem i deres kamp.

Som det første skritt må Landsorganisasjonen opta et alvorlig arbeide for å samle lavere lønnede tjenestemenns organisasjoner i et statsarbeiderforbund med tilslutning til A. F. L. Kongressens beslutning i 1923 om industriformen optrakk også linjer for et statsarbeiderforbund. Denne beslutning forutsatte oppløsning av de eksisterende spesialforbund av statstjenestemenn og etablering av et felles forbund, omfattende samtlige tjenestemannsforeninger. Et statsarbeiderforbund bygget på dette prinsipp vil imidlertid i høi grad sinke og vanskeliggjøre samlingen av tjenestemennene, og kongressen uttaler derfor at det som en overgangsform bør forsøkes dannet et statsarbeiderforbund som et kartell med midlertidig bibehold av forbundene.

Under henvisning til foranstående beslutter kongressen:

1. Landsorganisasjonen optar et kraftig arbeide for opprettelse av statsarbeiderforbund i det vesentlige bygget på det forslag som er fremsatt av Norsk Postforbund.
2. For å fremme organisasjonsarbeidet blandt tjenestemennene med størst mulig kraft bemyndiges sekretariatet til midlertidig å anta en sekretær med inngående kjennskap til tjenestemennenes forhold.

Fra Sekretariatet:

Under henvisning til kongressens beslutning av 1923 vil kongressen uttale, at det ikke vil føre frem å opprettholde de nuværende spesialforbund, og bare gå til en kartelldannelse for statsarbeiderne.

Kongressen gir derfor sekretariatet i oppdrag sammen med de respektive forbund å utrede spørsmålet om en etatsvis organisering av statstjenestemennene med sikte på å fremme en landsomfattende sammenslutning av alle statens tjenestemenn i tilslutning til Arbeidernes faglige Landsorganisasjon.

Fra Oslo Transportarbeiderforening. (Innsendt ved Transportarbeiderforbundet.

Samtlige transportarbeidere, enten de er ansatt i industrielle bedrifter eller i annen transportvirksomhet, skal stå tilsluttet Norsk Transportarbeiderforbund.

Subsidiært foreslår foreningen:

Intet forbund oppretter overenskomster i transportfagene uten at

den er godkjendt av Norsk Transportarbeiderforbund. Da vi mener at skal de forskjellige forbund opprette overenskomster uten at disse er gjennomset og godkjendt av Norsk Transportarbeiderforbund, vil der opstå forskjellige differanser i de forskjellige overenskomster innen transportfagene, som derved vil hefte og skade Norsk Transportarbeiderforbund i sin opprettelse av overenskomster.

Fra *Sekretariatet*:

Sekretariatet må fraråde vedtagelsen av Oslo Transportarbeiderforenings — så vel det prinsipale som det subsidiære — forslag. Sekretariatets flertall foreslår at kongressen fatter følgende beslutning:

«Kongressen henstiller til de forbund som på grunn av den industrivise organisasjon har optat mindre grupper av et fag eller en arbeidsbranche, at konferere med det forbund som representerer flertallet av fagets arbeidere, før der opprettes tariffavtaler. Opnåes ikke enighet, avgjøres saken av sekretariatet».

Ensartede medlemsbøker for Landsorganisasjonens medlemmer.

Medlemmenes overgang fra et forbund til et annet.

Disse to spørsmål er blitt behandlet i en av sekretariatet oppnevnt komité, bestående av A. Aamodt, A. E. Gundersen, O. Sporpind og L. Rungstad.

Komitéen har levert følgende betenkning:

«Hvad det første spørsmål angår — ensartede medlemsbøker — anser man at efter hvert som industriforbundsformen utvikles, vil spørsmålet tape sin aktualitet.

Efter de undersøkelser komitéen har anstillet hos de forskjellige forbund, er det bragt på det rene, at overgangen til ensartede medlemsbøker vil medføre ikke så få ulemper. Der er således forbund som for den ukentlige kvittering benytter kort i stedet for bøker. Bøkerne benyttes bare på reiser og er internasjonale.

For disse forbund vil således ensartede medlemsbøker slett ikke passe.

En annen ulempe som vil opstå ved de ensartede medlemsbøker, er medlemmenes nummer. For forbund som har arbeidsledighetskasser er det jo av særlig betydning at man her har et greit og oversiktig system. Men ved ensartede medlemsbøker vilde de forskjellige forbunds medlemsnummer efter hvert bli blannet om hverandre. Hertil kommer at ved overgangen til den nye ordning måtte vel medlemsnummerne hos alle forbund forandres, ellers vilde jo mange medlemmer få det samme nummer.

Så vidt komitéen har brakt i erfaring, er det vesentlig økonomiske hensyn som har brakt frem spørsmålet om ensartede medlemsbøker. Og for medlemmer hvis arbeide er av den art at de ofte må flytte fra det ene forbund til det annet, kan vel medlemsbøkernes kostende

ha nogen betydning. Men overgangen til ensartede medlemsbøker vil jo også medføre ekstra utgifter, forutsatt man da ikke skal vente til alle lager av de nuværende medlemsbøker er opbrukt; men selv om man går frem på den måte, så måtte jo da de gamle bøker ombyttes, hvis der ikke skulde opstå alt for store vanskeligheter ved nummerne.

Komitéen finner således at fordelene ved innførelsen av ensartede medlemsbøker på ingen måte kan opveie de ulemper som denne ordning vil medføre for de forskjellige forbund, og må derfor innstille på at der fra Landsorganisasjonens side intet foretas i sakens anledning.»

Medlemmenes overgang.

Som bekjent er der nu fri overgang mellom alle forbund innenfor Landsorganisasjonen. Men de forskjelligartede forhold innen de enkelte forbund har gjort at overgangen ikke alltid har gått så glatt. Komitéen er derfor enig i at det er ønskelig å få fastere bestemmelser på dette område enn man hittil har hatt. På den annen side mener man at det her bør gåes frem med konduite, da i mange tilfeller overgangen for det enkelte medlem kan være en velfærdssak.

Det er forskjellen mellom forbundenes understøttelsesinnretninger som her spiller inn. Hvis f. eks. en arbeider tilhører et forbund som har arbeidsledighetskasse, så er det ganske naturlig at vedkommende betenker sig litt før han melder sig over til et forbund som ikke har sådan understøttelse; de samme betenkeligheter kan jo også opstå like overfor andre understøttelsesgrener. Hvis da også vedkommende på forhånd vet at medlemsskapet i det nye forbund på grunn av arbeidsforholdene blir av midlertidig art, så vil jo overgangen fortone sig som et enda større offer.

Komitéen mener derfor at bestemmelsene for overgangen bør være såpas elastiske at der i visse tilfeller kan gjøres undtagelser — forutsatt at de to forbund det gjelder blir enige herom.

Ut fra disse betraktninger vil komitéen foreslå følgende bestemmelser for medlemmenes overgang:

1. Medlem som får fast ansettelse ved en bedrift som hører inn under et annet forbund enn vedkommende tilhører, skal snarest (senest innen en måned efter tiltredelsen) ordne sin overflyttelse.
2. Er der tvil om hvorvidt ansettelsen kan bli av nogen lengere varighet, kan vedkommende efter derom innsendt andragende få en viss frist til utsettelse med overgangen, såfremt de angjeldende forbund herom blir enige. Fristens lengde bestemmes også av de to forbund.
3. Ved ansettelser som man på forhånd vet er av rent midlertidig art (under 2 måneder), behøves ikke overflytning, såfremt vedkommende ikke selv forlanger det.

*Fra Sekretariatet.**Ad Ensartede medlemsbøker.*

Sekretariatet slutter sig til de almindelige uttalelser som komitéen er fremkommet med, men man vil dog henstille til de forbund, som har størst interesse av ensartede medlemsbøker, å forhandle om innførelse av en ordning, hvorved skiftning av medlemsbøker kan undgås ved overgang fra et forbund til et annet.

Ad medlemmenes overgang.

Sekretariatet er enig i komitéens forslag til bestemmelser for medlemmenes overgang.

Dagsordenens punkt 7.

Kampen mot dyrtiden og arbeidsledighetsspørsmålet.

*Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon:**a. Kampen mot dyrtiden.*

1. Arbeidernes faglige Landsorganisation og de lokale samorganisasjoner opfordres til å planlegge og iverksette en landsomfattende aksjon til bekjempelse av dyrtiden. I første rekke må organisasjonene støtte dyrtidskravene fra de arbeidsgrupper, som ikke har fått sine lønninger revidert. Arbeidet må også optas med sikte på en almindelig forbedring av lønnsvilkårene.

2. Det henstilles til fagforeningene, bedriftsrådene og de politiske arbeiderforeninger å opta arbeide for iverksettelse av aksjoner til bedring av arbeiderklassens økonomiske vilkår, i første rekke foranstaltninger som kan bringe vareprisene ned og lette dyrtidstrykket for alle arbeidere og funksjonærer.

3. Det henstilles til arbeiderrepresentantene i alle offentlige styrer og komitéer å opta energisk arbeide for understøttelse av arbeidernes krav.

b. Arbeidsledighetsspørsmålet.

Arbeidsledigheten er en del av det kapitalistiske samfunns vesen og kan kun utryddes ved avskaffelse av det kapitalistiske samfunnsystem.

Arbeidsløsheten benyttes av arbejdskjøperne som et middel til å slå lønningene ned.

Herav følger, at kampen mot arbeidsløsheten berører like meget dem som er i arbeide som de arbeidsløse, og derfor må kampen mot arbeidsledigheten være den samlede arbeiderklassens kamp.

Som retningslinjer i fagbevegelsens kamp mot arbeidsløsheten foreslåes:

1. I alle byer og distrikter dannes foreninger av arbeidsledige under Samorganisasjonenes ledelse og kontroll.

2. Fra disse foreninger og fagorganisasjonen reises krav til stat og kommune, at de arbeidsløse skaffes arbeide på tariffmessige betingelser. I landkommunene må dessuten kreves, at udyrket jord som egner sig til opdyrkning, stilles til de lediges disposisjon, likesom kommunen må yde nydyrkningsbidrag samt bidrag til vånings- og uthusbygninger.

Til statsmyndighetene rettes krav om igangsettelse av arbeide, såsom veiarbeide, jernbaneanleggsarbeide m. v., eftersom forholdene ligger an i de enkelte distrikter. Likeså må det kreves, at staten yder bidrag til de kommuner, som særlig er rammet av arbeidsløsheten. Det henstilles til arbeiderrepresentantene i kommune-styrene utover landet å arbeide for å få avsatt fonds til direkte bidrag for arbeidsløse, som ikke kan erholde arbeide.

3. Det rettes krav til regjeringen og Stortinget om at det fra statsmyndighetenes side treffes foranstaltninger som sikrer, at alt norsk arbeide bestilles og utføres ved norske bedrifter. Særlig gjelder dette arbeider, som bestilles av staten og kommunen.

4. Det reises krav til fagforbundene om at man ved tariffrevisjonene optar spørsmålet om å innskrenke eller eventuelt avskaffe alt overtidsarbeide.

Fra Sekretariatet:

Sekretariatet vil til kongressen fremlegge forslag til uttalelse i ovennevnte spørsmål.

Dagsordenens punkt 8.

Streikebryteruvesenet og klassejustisen.

Fra Trøndelag faglige Samorganisasjon: En av de største ulemper arbeiderne har å kjempe imot under streiker og konflikter er streikebryterne. Disse lyssky elementer har alltid stått som en truende fare overfor de organiserte arbeidere, når de har vært tvunget til å nedlegge arbeidet for å fremtvinge bedre lønns- og arbeidsvilkår. Tross den agitasjon og det opplysningsarbeide som fagorganisasjonen ut gjennom årene har drevet, viser det sig dessverre at det er forholdsvis lett for arbeidsgiverne å skaffe sig folk som er villig til å opta det arbeide som de fagorganiserte arbeidere har nedlagt. Det er særlig under transportkonflikter og lignende at disse fenomener optrer. Det viser sig imidlertid at det overveiende flertall av de som optrer som streikebrytere er folk fra sjødistriktene og fra fjeldbygder, hvor det ikke er nogen arbeiderbe-

vegelse, hverken faglig eller politisk. Med den stadige tilspissning av klassekampen i alle land blir også enhver konflikt her i landet av mere alvorlig art. Ved siden av de mange som av pure uvidenheter tar arbeide under konflikter, har vi nu fått organiserte bander som optrer under konflikter under navn av «Samfundshjelp», «Fedrelandsforeninger» m. v. For å kunne opta en effektiv kamp mot disse organiserte bander, er det nødvendig at fagorganisasjonen allerede nu treffer bestemmelser om hvordan og på hvilken måte kampen bør føres.

Dommen i den såkalte «Fjeldsæteraffære», hvor 2 av de mest fremtredende tillitsmenn, Gerhardsen og Dyrendahl, hver blev dømt til 1 års fengsel for at de hadde vært til stede under avstraffelsen av en del streikebrytere, bør vel tilsi at fagorganisasjonen i fremtiden ikke stiller sig helt passiv, men sørger for at det i gjentakelsestilfelle blir vernet om de dømte og deres familier. Fagorganisasjonen kan formentlig ikke overta alle økonomiske forpliktelser overfor enhver som faller i justisens klør, men der hvor det ikke er nogen vei forbi, eller hvor den stedlig organisasjon er nødt til å gripe inn, bør også hovedorganisasjonen ta konsekvensene.

En annen ting som det også er nødvendig å peke på, er at valg av meddoms- og lagrettemenn i de forskjellige byer og bygder må vies større oppmerksomhet enn hittil. Overalt må arbeiderrepresentantene sørge for å få valgt personer som sogner til arbeiderklassen for at deres syn kan komme frem ved domsavsigelsene.

I henhold til foran anførte uttaler kongressen:

1. Kampen mot streikebryterruvesenet må føres med alle til rådighet stående midler.
2. Det må iverksettes en effektiv agitasjon blandt de befolkningslag som ennå står fjernt fra arbeiderbevegelsen og dens kamp for økonomisk og social frigjørelse fra det kapitalistiske åk for å hindre hvervning av streikebrytere.
3. Effektiv beskyttelse av organisasjonens tillitsmenn og dens medlemmer som blir offer for klassejustisen.

Fra *Møbelindustriarbeiderforbundet*: Forbundsstyret har besluttet å fremsette følgende forslag som punkt på kongressens dagsorden: *Kampen mot streikebryterne.*

Motivering:

En av de værste onder som den nasjonale og den internasjonale organiserte arbeiderklasse har hatt å kjempe mot er streikebryteriet. Ikke én, men i hundrevis av faglige kamper er helt eller delvis tapt på grunn av streikebrytere. Jo mere tilspisset klassekampen blir, jo mere anstrenger våre motstandere sig for å skaffe det nødvendige antall streikebrytere for å bekjempe de organiserte arbeidere, og våre motstandere har hittil alltid kunnet fremskaffe et tilstrekkelig antall streikebrytere. Som følge herav er kampene blitt unødige lange og oppgjøret for arbeiderne mindre tilfredsstillende. Alle organi-

sasjoner har hatt føling med streikebryterne, og man vet hvilken uheldig virkning streikebryteriet har på de kjempende arbeidere.

Alle organisasjoner har i større eller mindre grad drøftet hvad der kunde gjøres fra den samlede organisasjon for å få dette onde fjernet, men ingen har hittil kunnet peke på noget probat middel for å få disse individer til å holde sig borte fra det arbeide som er nedlagt av de organiserte arbeidere.

Det er vel ingen tvil om, at en meget vesentlig årsak til at storkonflikten 1924 blev så langvarig, var den omstendighet at det lykkedes å skaffe tilstrekkelig mange streikebrytere til å utføre det nødvendigste havn- og transportarbeide.

Det kunde jo pekes på en masse konflikter hvor streikebryterne har fått tillatelse til å fortsette arbeidet efter at kampen var slutt, men alle organisasjonsfolk kjenner disse ting og vet hvilken betydning det har å få endret disse forhold.

Når vi har fremmet denne sak til kongressen, så skulde det være en plikt for oss å fremsette et bestemt forslag, men denne sak er av den beskaffenhet at det må bli den samlede organisasjon som må opta kampen mot dette uvesen og da er det vel heldigst at sekretariatet fremsetter forslag for kongressen i en så viktig sak som denne.

Vi vil dog peke på, at noget som må kunne gjennomføres straks, er, *at det ikke blir avsluttet nogen overenskomst før streikebryterne er fjernet.*

Under henvisning til hvad vi her har anført, henstiller forbundsstyret til sekretariatet å fremkomme med forslag til kongressen som fastslår hvilke kampmetoder som skal bringes i anvendelse overfor streikebryterne.

Skage Jernbanearbeiderforening. (Innsendt ved Arbeidsmannsforbundet): Landsorganisasjonen pålegger fagforbundene og de enkeltstående foreninger følgende: Ved rapportering av arbeidere som har optrådt uhederlig, eller som streikebryter, må det alltid som regel være fullt navn, når vedkommende er født, samt fødested, for streikebryteres vedkommende også, hvilket slags arbeide er utført, samt arbeidssted. All rapport oversendes Arbeidernes faglige Landsorganisation. Når sådanne rapporter er ankommet til Landsorganisasjonen samles disse særskilt og trykkes som særbilag, samt sendes de enkelte foreninger til underretning. Foreningene pålegges å anskaffe en protokoll, eller memorial, for å innføre, eller opbevare rapporter. Når dette er foreslått er det for å få bedre oversikt over de ovenanførte personer. Ved eventuell avbikt gives de anledning å tilslutte sig organisasjonen. Når en sådan har tilsluttet sig organisasjonen sendes derom meddelelse til Landsorganisasjonen, som så igjen meddeler dette til de enkelte foreninger som da stryker eller gjør anmerkning for vedkommendes navn.

Betingelsen for optagelse overlates til de enkelte foreninger, dog må den minste mulkt ikke være under kr. 150 — men helst mere. Den erlagte mulkt tilfaller den forening som har rapportert, i det tilfelle at vedkommende er blitt medlem av den forening. Hvis der-

imot avbikt og innmeldelse skjer i en annen forening eller organisasjon, deles den erlagte mulkt likt mellom den forening som har rapportert, og den forening som vedkommende er blitt medlem av. Den betalte mulkt kan kun benyttes til agitasjon for tilslutning til organisasjonen.

Motivering.

Som nu, er forholdet kun en meddelelse i aviser, (partiblader) at den og den har optrådt som streikebryter, en og annen rapportert i fagbladet, men det er antagelig få som samler alle disse i en fortegnelse, antar helst det er ingen; så det er med det samme de ser navnet i avisen, og dermed er det glemt. Dette kan gå an for de personer som fremdeles opholder sig på samme sted. Et eksempel: Norsk Arbeidsmannsforbund rapporterer nogen mann i Arbeidsmannen, dette blir som regel bare kjent i vedkommende forbund. Den rapporterte kommer i en annen beskjeftigelse på et fremmed sted, og kan der tilslutte sig organisasjonen som det mest idelle lys. Selv hvor mørk fortiden er. Efter det ovenanførte forslag vil så vel de enkelte forbund som alle foreninger tilhørende Landsorganisasjonen ha full rede på samtlige personer som har optrådt uhederlig. Når her i dette forslag ikke er benyttet medlemmer så har det sin grunn i, at det er flere enn de som står tilsluttet organisasjonen som blir rapportert. De som blir rapportert som stripete (streikebrytere) står som regel utenfor organisasjonen, altså den faglige. Vi er opmerksom på at det blir en del arbeide i fagforeningene ved gjennomførelsen av ovennevnte forslag, men så har man til gjengjeld full rede på de tvilsomme individer.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon:

Arbeidernes faglige Landsorganisation har nedlagt protest mot de oprørende klassesdommer over arbeidernes tillitsmenn og stillet sig bak kravet om amnesti. Men dette er ikke nok. Der må organiseres makt bak kravene.

Borgerskapet må få forståelse av at det nu ligger alvor i kampen mot klassejustisen og reaksjonen.

Arbeidernes faglige Landsorganisation må derfor treffe forberedelser med sikte på å reise hele arbeiderklassen til kamp mot klassejustisen og for å beskytte våre dømte kamerater.

I henhold hertil reises følgende krav:

1. Fagorganisasjonen optar straks en omfattende propaganda med sikte på å forberede en landsomfattende kamp mot klassejustisen.
2. Det treffes straks forberedelser til å sette makt bak kravet om amnesti ved på kortest mulig varsel å proklamere generalstreik, som må føres med den største kraft og beslutsomhet.

Fra Sekretariatet:

Sekretariatet vil til kongressen fremlegge forslag til uttalelse i ovennevnte spørsmål.

Dagsordenens punkt 9.

Lovgivningsmaktens stilling til fagorganisasjonen — herunder voldgiftsloven og tjenestemanns- komitéens innstilling.

Fra *Sekretariatet*:

Forslag til uttalelse og innstilling angående disse spørsmål vil bli fremlagt på kongressen.

Dagsordenens punkt 10.

Agitasjon og kontingent.

Fra *Trondhjems Jern- og Metallarb.forening*, avd. 12, N. J. & M. F.:

Vi konstaterer som en sørgelig, men ikke desto mindre uomstøtelig kjensgjerning, at organisasjonsprosenten i de fleste industrier er forferdelig lav. Vi henviser til Landsorganisasjonens siste rapport, 93 000 medlemmer, mens man burde kunne regne med minst 250 000 organisasjonsmulige og tross store økonomiske offer fra organisasjonens side i form av agitasjonsbidrag har det vist sig uhyre vanskelig for ikke å si umulig å skaffe organisasjonen tilsig av nye medlemmer.

Når man først har måttet erkjenne disse fakta, tvinges man til å søke årsaken til samme.

Her vil vi peke på den vesentligste og værste hindring for å kunne samle alle lønnstagere under fagorganisasjonen — den høie foreningskontingent. Det kan nemlig ikke nektes at for de dårligst lønnede arbeidere er det så godt som umulig på det forut godt spente budgett å kunne finne plaseringsmulighet for de ganske betydelige beløp som fagforeningskontingenten i virkeligheten er for et slikt arbeiderbudgett.

Den viktigste oppgave for fagorganisasjonen i den nærmeste fremtid må derfor hurtigst mulig være å skape betingelser for redusering av kontingentstørrelsen.

Den første post der bør bli tale om at redusere, må være den unødvendig høie administrasjonskontingent.

Som konklusjon av disse betraktninger forelegger vi for kongressen følgende forslag:

1. Kongressen velger en blandt Osloforeningene ulønnet komité bestående av 9 medlemmer, som får til opgave å gjennomgå de engere administrasjonsposter og fremlegge for sekretariatet begrundet krav på redusering hvor komitéen finner det mulig. Hvis sekretariatet motsetter sig kravene omsendes disse til av-

gjørelse ved uravstemning blandt Landsorganisasjonens medlemmer. Ingen lønnet tillitsmann kan være medlem av komitéen.

2. Lønnen for Landsorganisasjonens tillitsmenn skal være ens og fastsettes til kr. 6 000.00 pr. år.

Fra *Sekretariatet*.

Kontingenten bestemmes av hvert enkelt forbund. Kongressen kan derfor ikke fatte beslutning som binder forbundene i dette spørsmål.

Lønnen til Landsorganisasjonens tillitsmenn avgjøres av kongressen.

Fra *Bergkvam jernbanearbeiderforening*, (innsendt ved Arbeidsmannsforbundet):

Henstiller til kongressen å fatte en beslutning der tar sikte på å få organisert arbeiderne ved de små industrier på Vestlandet, særlig i Sogn og Fjordane fylke.

Motivering:

I forskjellige bygdelag særlig ved Sognefjorden ligger både en og flere forskjellige små industrier, med en liten arbeidsstyrke på 5 eller 6 arbeidere, til en 16 eller 18 arbeidere, menn og kvinner. Disse er ennu uorganisert og arbeider naturligvis under arbeidsvilkår som er derefter. Det er mange av disse som ønsker å bli organisert. Kunne da kongressen fatte en sådan beslutning og opta agitasjon blandt disse, f. eks. i de bygdelag hvor flere små industrier var på en plass at de organiserte sig sammen i en samorganisasjon og stod tilsluttet Landsorganisasjonen og betalte så lav kontingent som mulig i førstningen, inntil de har fått sine kår forbedret ved lønnsregulering, i likhet med de andre organiserte industriarbeidere.

Fra *Søndre og Nordre Vestfold faglige samorganisasjon*:

Skog- og jordbruksarbeiderne i vårt land er en gruppe av arbeidere som det vil være av stor betydning å vinne for fagorganisasjonen. Skog- og jordbruksarbeiderne er helt undergitt det kapitalistiske diktatur. Godseiere, de store skogeiere og storbønderne er enebestemmende når det gjelder fastsettelse av lønns- og arbeidsvilkår for disse arbeidere.

Den nuværende organisasjonsform (å organisere skog- og jordbruksarbeidere i tilslutning til Norsk Papirarbeiderforbund) tror vi ikke vil føre frem, såfremt det ikke gis betraktelige lettelser med hensyn til kontingenten. Eget forbund er jo tidligere prøvet, men førte ikke til det ønskede resultat. Årsaken hertil tør vi ikke uttale oss noget bestemt om, men vi tror at det blev ofret for lite på agitasjon.

Nu når distriktssamorganisasjonene er kommet i stand skulde det være lettere å drive agitasjon blandt disse grupper av arbeidere, da samorganisasjonene på en lettere måte kan komme i for-

bindelse med disse enn de enkelte forbund og Landsorganisasjonen har hatt anledning til.

Undertegnede samorganisasjoner har i år på sine respektive årsmøter behandlet saken, og gav årsmøtene styrene for de 2 samorganisasjoner fullmakt til å fremme forslag til førstkommende kongress, som tar sikte på å lette organiseringen av skog- og jordbruksarbeiderne.

Styrene for Søndre og Nordre Vestfold faglige samorganisasjoner tillater sig å fremsette følgende forslag for kongressen.:

1. Kongressen ser som en av de viktigste dagsopgaver for Landsorganisasjonen å vinne skog- og jordbruksarbeiderne for fagorganisasjonen. Kongressen pålegger derfor sekretariatet gjennom distriktssamorganisasjonene å drive en intens agitasjon blandt disse grupper av arbeidere.

2. For å lette organiseringen av skog- og jordbruksarbeiderne finner kongressen at det blir nødvendig å dispensere fra § 2 i Landsorganisasjonens lover. § 2 punkt 2 gis derfor følgende tillegg:

«Undtatt herfra er skog- og jordbruksarbeiderforeninger, dog skal disse stå tilsluttet Landsorganisasjonen gjennom distriktssamorganisasjonene.»

3. Kontingenten til Landsorganisasjonen for skog- og jordbruksarbeiderforeninger innbetales gjennom samorganisasjonene.

Den samlede kontingent fastsettes av sekretariatet og må ikke overstige kr. 2.00 pr. måned. Landsorganisasjonen overtar de økonomiske forpliktelser overfor disse foreninger.

Fra *Follafoss* avd. nr. 30 av N. P. F.:

Kongressen optrekker retningslinjer og planlegger tilveiebringen av økonomiske midler til organisering av landarbeiderne i tilslutning til Arbeidernes faglige Landsorganisation.

Motivering:

I erkjennelsen av at Arbeidernes faglige Landsorganisation er arbeidernes økonomiske kampforganisasjon, hvor igjennem de kan tilkjempe sig økonomiske og sosiale forbedringer — og vi er vidne til de slette levevilkår landarbeiderne lever under, med forholdsvis uhyre lave lønninger, lang arbeidstid, sosiale goder, mangler i det hele tatt som industriarbeiderne gjennom fagorganisasjonen har maktet å tilkjempe sig, som f. eks. ferie m. v. — finner vi at Arbeidernes faglige Landsorganisation her må ha det egentlige ansvar og plikt-følelse til å få disse arbeidere trukket inn i fagorganisasjonen, til fordel for så vel landarbeiderne som arbeiderklassen i sin helhet.

Videre må vi ha for øie at landarbeidernes slette levevilkår i mange tilfelle kan være årsak til at disse arbeidere optrer usolidarisk mot de organiserte arbeidere under en lønnskamp.

Fra Sekretariatet:

De forslag som er innsendt angående agitasjon tar tildels sikte på en forandring av de nuværende organisasjonsformer, således forslaget fra Søndre og Nordre Vestfold faglige Samorganisasjoner, hvori det foreslås at skog- jordbruksarbeiderne skal stå tilsluttet Landsorganisasjonen gjennom de faglige samorganisasjoner. Skogs- og fløtningsarbeiderne er etter sekretariatets beslutning overført til Norsk Papirindustriarbeiderforbund. Forbundet har drevet en meget intens agitasjon blandt disse arbeidere, og det har nu lykkes forbundet å få organisere ca. 1200 medlemmer innenfor disse arbeidsgrupper.

Når Landsorganisasjonen bygger på industriforbundsformen, mener sekretariatet at skogs- og fløtningsarbeiderne bør stå tilsluttet et av de forbund som har sine medlemmer beskjeftiget i treforedlingsindustrien. Papirindustriarbeiderforbundet er det største av disse forbund. Det har som følge herav økonomiske og organisatoriske forutsetninger for å påta sig de betydelige byrder som er forbundet med å få disse arbeidere organisert. Forslaget om en ny organisasjonsform for disse arbeidere kan ikke anbefales vedtatt av kongressen.

Spørsmålet om organisering av landarbeiderne og fiskerne er av den aller største betydning for den samlede arbeiderklasse. Men da såvel organisasjonsformene som agitasjonsarbeidet blandt disse arbeidsgrupper ikke er klarlagt, vil sekretariatet foreslå at kongressen gir sekretariatet og representantskapet den fornødne fullmakt til å treffe avgjørelsen i denne sak.

Med hensyn til agitasjonen i sin almindelighet er sekretariatet enig i at det må drives agitasjons- og opplysningsarbeide i den utstrekning organisasjonene evner. Nogen detaljert plan om hvordan dette arbeide skal drives, kan kongressen ikke vedta. Agitasjonsarbeidet må legges an efter de forhold som er tilstede såvel forbundsvis som distriktsvis.

I henhold til foranstående vil sekretariatet foreslå for kongressen å fatte følgende beslutning:

1. Skogs- og fløtningsarbeiderne organiseres i tilslutning til Norsk Papirindustriarbeiderforbund.
2. Sekretariatet bemyndiges til i samråd med de respektive forbund og samorganisasjoner å utrede den mest praktiske og økonomiske plan for agitasjonsarbeidet.
3. Sekretariatet pålegges å føre innseende med at såvel forbundene som samorganisasjonene driver et effektivt agitasjons- og opplysningsarbeide. Sekretariatet bemyndiges til å bevilge de nødvendige midler til agitasjonsarbeidet.
4. Spørsmålet om organisasjons og agitasjonsarbeidet blandt landarbeiderne og fiskerne utredes av sekretariatet, og forelegges representantskapet hurtigst mulig til avgjørelse.

Dagsordenens punkt 11.

Lovforandringer.

Fra *Framnes og Sandefjords Skibstrearbeiderforening*, avd. 45, N. J. & M. F.:

§ 4, forandres slik at den obligatoriske tilslutning til de faglige samorganisasjoner bortfaller.

Motivering:

Vi finner at denne bestemmelse i loven er en hemsko for organisasjonsarbeidet i sin helhet og vil anbefale den strøket.

Fra *avd. 25 av N. P. F., Skotfoss*:

§ 4: Da det har vist sig at det er delte meninger om nytten av samorganisasjon og en stor del er absolutt mot det tvungne medlemsskap, foreslås: Samorganisasjonene i den nuværende form opheves.

Fra *Torp Fagforening*, avd. nr. 2 av N. P. F.:

§ 4, punkt 1: Det tvungne medlemsskap til samorganisasjonene opheves. Så det står fritt for avdelingene å slutte sig til efter eget ønske.

Motivering:

Vi finner den nuværende ordning av medlemsskapet til samorganisasjonene for meget upraktisk, da det for vår avdelings vedkommende blir påført foreningen uforholdsmessig store utgifter til så godt som ingen praktisk nytte. Vi mener, at for oss ute i provinsen har samorganisasjonene mindre betydning, og vi bør ikke ved lov være tvungne til medlemsskap i nogen samorganisasjon.

Fra *Oslo Tapetser- og Dekoratorforening*. (Innsendt ved Møbelindustriarbeiderforbundet):

Kongressen pålegger sekretariatet å utrede samorganisasjonens stilling til Landsorganisasjonen og fremkomme med forslag til neste kongress som tar sikte på en avvikling av disse. Eventuelt å fremkomme med lovforslag og regler for samorganisasjonene som kan forhindre at disse blir et underbruk for de politiske fraksjonsstridigheter.

Motivering:

Det blev på siste kongress vedtatt med overveldende flertall at Landsorganisasjonen skal bygges på industriforbund. Med dette forslags vedtagelse må det antas at organisasjonsprinsippet for lang tid fremover er avgjort. Samorganisasjonens stilling til Landsorganisasjonen kommer derfor i en hel annen stilling nu enn tidligere, da selve organisasjonsprinsippet var uavgjort.

Samorganisasjonen har også i de senere år utviklet sig til å bli

et hjemsted for de politiske fraksjonsstridigheter, som jo er i strid med deres oppgave innen organisasjonen.

Det er derfor all grunn til å foreslå at hele samorganisasjonsprinsippet utgår av lovene, men på grunn av at disse er så godt forankret i lovene er det nødvendig å få hele saken utredet og forelagt medlemmene på ny.

Fra Follum Bruks Arbeiderforening. (Innsendt ved Papirindustriarbeiderforbundet):

§ 4, punkt 1, første punkt får følgende ordlyd: De fagforeninger som tilhører Landsorganisasjonen, og som ønsker å slutte seg sammen og danne faglige samorganisasjoner, kan gjøre det innen nærmere bestemte distrikter.

Fra Norsk kjemisk Industriarbeiderforbunds industrigruppe, Notodden. (Innsendt ved Kjemisk industriarbeiderforbund):

I hvert distrikt, større bygd eller by med nærmeste opland, skal de foreninger som tilhører Landsorganisasjonen, danne en faglig lokal samorganisasjon. Dens formål er å lede det stedlige agitasjons- og opplysningsarbeide, bistå ved konflikter, og for øvrig ta sig av de anliggender som er av interesse for arbeiderklassen. De foreninger som står tilsluttet samorganisasjonen, skal holde denne underrettet om lønnsbevegelser, arbeidsforhold og alt som kan være av interesse for det stedlige samarbeide.

Industriforbund og Landsorganisasjonen skal ved alle større lønnskonflikter, når det er tid til det, gi samorganisasjonene underretning om stillingen, så den kan uttale sig før det treffes en avgjørelse. Samorganisasjonene kan efter anmodning av avdelinger, forbund eller Landsorganisasjonen, lede lokale konflikter. Til samorganisasjonen yder hver tilsluttet forening en bestemt kontingent som bestemmes av samorganisasjonene.

Deres lover må ikke stride mot Landsorganisasjonens lover og beslutninger.

Motivering:

Arbeiderne på Notodden er av den opfatning, at den nuværende form for samorganisasjoner ikke på langt nær er tilfredsstillende. Ordningen virker svært tungvint, og nytten står ikke i forhold til omkostningene. Den form som av oss foreslått og som er den samme som virket før 1923, var meget bedre og mere arbeidsdyktig enn den nuværende.

Om de midler som Landsorganisasjonen nu yder til de distriktsvise samorganisasjoner blev fordelt på de lokale samorganisasjoner, vilde man ha mere nytte av de anvendte midler.

Fra Bygningsarbeidernes Forening, N. B. A. F. avd. 48, Notodden:

I hvert distrikt, større bygd eller by med nærmeste opland, skal de foreninger som tilhører Landsorganisasjonen, danne en faglig lokal samorganisasjon. Dens formål er å lede det stedlige agitasjons- og

oplysningsarbeide, bistå ved konflikter og for øvrig ta sig av de anliggender som er av interesse for arbeiderklassen.

De foreninger som står tilsluttet samorganisasjonen, skal holde denne underrettet om lønnsbevegelser, arbeidsforhold og alt som kan være av interesse for det stedlige samarbeide.

Industriforbundene og Landsorganisasjonen skal ved alle større lønnskonflikter, når det er tid til det, gi samorganisasjonen underretning om stillingen, så den kan uttale sig før det treffes en avgjørelse.

Samorganisasjonen kan efter anmodning av avdelinger, forbund eller Landsorganisasjonen, lede lokale konflikter.

Til samorganisasjonen yder hver tilsluttet forening en bestemt kontingent som bestemmes av samorganisasjonen.

Motivering:

Medlemmene av Bygningsarbeidernes forening, Notodden, er av den bestemte opfatning at den nuværende form for samorganisasjoner ikke på langt nær virker tilfredsstillende. Ordningen synes svært tungvindt og nytten står ikke i forhold til utgiftene med en sådan ordning.

De midler som Landsorganisasjonen nu yder til distriktssamorganisasjonene kunde fordeles på de forskjellige lokale samorganisasjoner.

Den av oss foreslåtte form som virket før kongressen 1923, var langt bedre og mere arbeidsdyktig enn i den nuværende form.

Fra Skiensfjordens faglige Samorganisasjon:

§ 4, punkt 4. Særkontingenten innberegnes i avdelingenes kontingent til forbundene. Beløpet fratrekkes månedsoppgjøret og innsendes samtidig av avdelingene til samorganisasjonene.

Motivering:

Landsorganisasjonens lover bestemmer: «Alle fagforeninger som tilhører Landsorganisasjonen skal slutte sig sammen i faglige samorganisasjoner innen nærmere bestemte distrikter».

Det har vist sig at det er enkelte foreninger som demonstrerer mot loven, ved å vegre sig mot å yde sine forpliktelser til samorganisasjonene. Den vesentlige motstand herfor er begrunnet med foreningenes økonomi, da samorganisasjonenes nuværende særkontingent tas av foreningenes administrasjonskontingent, som det er vanskelig å få medlemmene til å forhøje.

Sekretariatet har manglet midler til å imøtegå denne motstand og selv om det kun gjelder enkelte foreninger, må det skaffes respekt for loven. Dette mener man å opnå ved denne ordning.

Fra *Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon*:

Til § 4.

I paragrafen inntas følgende bestemmelse angående samorganisasjonene:

1. a. Samorganisasjonene skal planlegge og lede det lokale agitasjons- og opplysningsarbeide for å øke tilslutningen til fagorganisasjonen.
- b. Agitere for fagbevegelsens revolusjonære utvikling.
2. Samorganisasjonene skal i samråd med Landsorganisasjonen og de interesserte faggrupper støtte og lede lokale konflikter, bistå foreningene med råd og veiledning, utarbeide oversikt over lønns- og arbeidsforhold og delta i forhandlinger.
3. Samorganisasjonene må i det hele ved praktiske tiltak arbeide på å styrke sin innflytelse innen fagorganisasjonen og derigjennem legge grunnlaget for en videre utvikling av samorganisasjonene på klassekampens grunn, således at Landsorganisasjonen i fremtiden bygges på disse.

Fra *Sandefjord og Omegns Transportarbeiderforening*. (Innsendt ved Transportarbeiderforbundet):

Samorganisasjonene gis adgang til å iverksette lokale blokader som krever hurtig avgjørelse for å opnå et heldig resultat, uten å avvente forbundenes og Landsorganisasjonens samtykke.

Fra *Lilleaker Jern- og Metallarbeiderforening*, avd. 24, N. J. & M. F.:

Da Landsorganisasjonens sist avholdte kongress besluttet at de nærmestliggende distrikter utenfor Oslo skulde tilsluttes Oslo faglige Samorganisasjon med navn, Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon, har Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund, avd. 24, Lilleaker, besluttet å henstille til fagkongressen å opheve denne beslutning så at foreningene utenfor Oslo kan stå fritt i dette spørsmål.

Fra *Sannidal Jernbanearbeiderforening*. (Innsendt ved Arbeidsmannsforbundet):

Der gis arbeiderne ved statens anlegg rett til å stå fritt med hensyn til innmeldelse i de stedlige distriktssamorganisasjoner.

Motivering:

På grunn av de lange distrikter som anleggene går gjennom, vil det være upraktisk å være nødt til å melde statens anleggsarbeidere inn i de stedlige distriktsorganisasjoner. Som forholdene ligger an ved Sørlandsbanen vil arbeiderne her komme til å sortere under to forskjellige samorganisasjoner, og vi finner dette helt uholdbart. Vi kan tross den av sekretariatet foretatte omgruppering i mange tilfelle gå ut fra at ett overingeniørdistrikt blir delt i to forskjellige distriktssamorganisasjoner. Et forslag som fremkommer fra arbeid rne ved et sådant distrikt vil få for mange institusjoner å gå gjennom før det kan komme frem. Derfor mener vi, at for på en

praktisk, grei og billig måte å kunne ha kontakt med samtlige foreninger ved et anlegg, må vi ha vår egen samorganisasjon.

Fra Norsk Jernbaneforbund:

I anledning våre foreningers forhold til samorganisasjonene til later nærværende forbund sig å innsende følgende forslag som ønskes behandlet på Landsorganisasjonens kongress i august d. å.

De foreninger som i de store trafikkcentrer Oslo, Drammen Hamar, Bergen, Trondhjem, Stavanger, Kristiansand, Arendal og Narvik har den vesentlige medlemsbestand, tilsluttes disse samorganisasjonen med dette medlemstall som forefinnes innenfor vedkommendes samorganisasjons virkekrets.

Som grunn for at denne sak ønskes optatt på kongressen, er de betydelige vanskeligheter som oppstår derved at flere av forbundets foreninger har så stort virkeområde, at de omfatter flere samorganisasjoner, hvorved samme forenings medlemmer må henføres til en flerhet av samorganisasjoner.

Disse forhold setter oss i en særstilling med hensyn til nevnte tilslutning. Det er ganske ugjørlig med den nuværende form for tilslutning til samorganisasjonene å opnå den fornødne kontinuitet i organisasjonsforholdene.

Man skal derfor henstille til det ærede Sekretariat å anbefale for kongressen nærværende forslag vedtatt.

Fra Sekretariatet:

Under behandlingen av forslagene angående de faglige samorganisasjoner har Sekretariatet delt sig i 3 fraksjoner.

Sekretariatets medlemmer, *Alberti, Bratvold, Halvard Olsen, Oskar Olsen* og *Ødegaard*, foreslår:

Forslagene fra Framnes og Sandefjords Skibstrearbeiderforening, avd. 25 av N. P. I. F., Skotfoss, Torp Fagforening, Follum Bruks Arbeiderforening, Lilleaker Jern- Metallarbeiderforening, Sannidal Jernarbeiderforening og Norsk Jernbaneforbund tar alle sikte på at det nuværende forhold med tvunget medlemsskap i de faglige samorganisasjoner opphører.

Sekretariatet vil i den anledning uttale:

Erfaringen har allerede vist at de faglige samorganisasjoner ikke kan styrkes og utvikles som en solidarisk klasseorganisasjon ved vedtagelsen av beslutninger som er et maktbud overfor de enkelte fagforeninger. Kun gjennom et virksomt arbeide for felles interessespørsmål kan de faglige samorganisasjoner skaffe sig den plass innen fagorganisasjonen, som er i overensstemmelse med den idé, som samorganisasjonene er bygget på.

På siste fagkongress blev det med overveldende flertall besluttet at Landsorganisasjonen skal være bygget på industriforbund. Denne beslutning er ennå i stor utstrekning ikke gjennomført og sekretariatet har måttet gi tillempninger i beslutningen, således at

omleggningen ikke virker som et altfor sterkt maktbud, der kunne skade og svekke fagorganisasjonen. Det må dog ansees for gitt, at med beslutningen om industriforbund er organisasjonsformen for Landsorganisasjonen for en rekke år fremover avgjort. Det gjelder derfor for de faglige samorganisasjoner at de tilpasser sig denne organisasjonsform og innarbeide sig en naturlig plass i organisasjonslegemet. Dette opnåes ikke med lovbestemmelser som dikterer den enkelte fagforening, mot sin vilje, å være medlem av den faglige samorganisasjon.

Sekretariatet mener derfor at de nuværende lovbestemmelser bør forandres, og slutter sig til det forslag til forandring av § 4 punkt 1 som er innsendt fra Follums Bruks Arbeiderforening.

Sekretariatets medlemmer *Aas, Mørk, Tranmæl og Volan* foreslår:

I anledning de forslag som er innsendt fra en rekke organisasjoner angående samorganisasjonenes opbygning og virkeområde vil Sekretariatet uttale:

Flertallet av de organiserte arbeidere her i landet vedtok i tilslutning til organisasjonskomitéens innstilling at Landsorganisasjonen burde bygges på lokale samorganisasjoner istedetfor forbund. Av frykt for at realiseringen av denne beslutning vilde medføre en spaltning av fagorganisasjonen innstillet Sekretariatet på at Landsorganisasjonen skulde bygges på industriforbund, men ved siden herav skulde samorganisasjonenes virkeområde og innflytelse innenfor fagorganisasjonen utvides og befestes. I sin innstilling til kongressen uttalte Sekretariatet blandt annet følgende:

«— — Som forholdene nu ligger an, og efter det resultat som foreligger av behandlingen av organisasjonskomitéens innstilling, mener derfor Sekretariatet, at selv om man ikke kan gå til en hel omlegning som av komitéens flertall foreslått, må der dog av kongressen treffes positive bindende beslutninger om en utvikling av organisasjonsformene for opnåelse av det som er kjernen i striden om organisasjonens opbygning her i landet — —».

Av denne uttalelse vil man forstå at det var Sekretariatets opfatning at man ikke skulde stanse op ved den omorganisering som fant sted på kongressen i 1923. Men at man skulde søke å finne et grunnlag for en videre utvikling av fagorganisasjonen overensstemmende med den opfatning som var til stede blandt flertallet av arbeiderne.

I beslutningen om samorganisasjonene, deres forhold til Landsorganisasjonen, forbundene, de stedlige industrigrupper m. v. vil man forstå at samorganisasjonene skulde gis en langt sterkere forankring i organisasjonen enn hvad forholdet hadde vært tidligere.

De forslag som nu foreligger og som tar sikte på å svekke samorganisasjonene må på det bestemteste avvises. Man må nu gå til en naturlig utvidelse av samorganisasjonenes innflytelse innen Landsorganisasjonen. Det første spørsmål som melder sig blir da representasjonen til Landsorganisasjonens kongresser og representantskap.

Men desuten er det nødvendig å slå fast linjen for den videre utvikling av fagorganisasjonen.

I henhold hertil anbefales forslaget fra Oslo fagl. Samorganisasjon til § 4 i Landsorganisasjonens lover.

Bestemmelsene i § 7 punkt 2 b om de lokale samorganisasjoners representasjon på kongressen finnes å være upraktisk etter den nyorganisering som har funnet sted av samorganisasjonene.

Istedetfor en fylkesvis representasjon bør man nu gå over til at hver samorganisasjon (distriktorganisasjon) danner et valgdistrikt. Dessuten bør representasjonen utvides noget. Således finner man det uriktig og i strid med en naturlig utvikling av samorganisasjonene at representasjonen skal være begrenset til 10 representanter. Man foreslår derfor at dette punkt i lovene gis sådan utformning:

«De lokale samorganisasjoner har rett til å velge en representant for hvert fylt 1000-tall medlemmer, dog minst 1. Valget av representanter til kongressen skal foregå under medlemmenes direkte medvirkning og efter at sakene er forelagt medlemmene.

På samme måte velges et lignende antall suppleanter.

Reiseutgiftene og diét for reisedagene til kongressen for samorganisasjonenes representanter betales av Landsorganisasjonen. Representantene velges efter det gjennomsnittlige medlemstall organisasjonen har innbetalt ordinær kontingent for i de 3 siste måneder før kongressens innkallelse.»

Resten av punktet forblir uforandret.

I § 8, Representantskapet, inntages en bestemmelse som svarer til punkt 1 og 3 i forslaget fra Stavanger og Omegns fagl. Samorganisasjon, sålydende:

1. Representantskapet består av representanter valgt av de tilsluttede forbund og de faglige samorganisasjoner.
2. De 10 største faglige samorganisasjoner velger efter følgende forholdstall: 1 representant for det første påbegynte 1500-tall og derefter 1 for hvert fyllt 3000-tall medlemmer. Dog ikke over 10 representanter fra nogen enkelt samorganisasjon.

3 medlemmer, *Aarøe, Guldvog og Sethil*, kan ikke tiltre nogen av de foreliggende forslag og foreslår:

1. § 4 bibeholdes uforandret.
2. For jernbaneanleggenes arbeidere og personalet ved jernbanen avgjør foreningene selv hvilken samorganisasjon de vil tilslutte sig.

Fra *Norsk Kommuneforbund*:

§ 5 om stedlige industrigrupper utgår.

Sekretariatet er enig i forslaget.

Fra *Norsk Høveleriarbeiderforbund*:

§ 7. Punkt 2 b, 3. avsnitt som lyder: Valget av representanter til kongressen o. s. v. utgår.

§ 7. Punkt 9, siste avsnitt forandres til: Formann, kasserer og sekretær velges særskilt og må opnå absolutt flertall. I motsatt fall foretas omvalg mellom de 2 som opnådde de fleste stemmer.

§ 7. Som nytt punkt 10 inntas: Den valgte sekretær fungerer som formann under formannens fravær, under sådanne tilfelle og under sekretærens fravær fungerer kassereren som sekretær.

Fra *Skotøiarbeiderforbundet*:

§ 7, p. 9. De to første avsnitt skal lyde således:

Kongressen velger sekretariatet, bestående av 13 medlemmer, som alle skal være bosatt i *Oslo eller dens umiddelbare nærhet*. De skal så vidt mulig *fordeles* på de forskjellige hovedfag. Det må ikke velges mere enn 2 fra hvert forbund.

Det velges 7 varamenn. Varamennene bør så vidt mulig velges fra de forbund som ikke direkte er representert ved de valgte medlemmer til sekretariatet. 1., 2. og 3. varamann velges ved særskilt valg.

Fra *Sekretariatet*:

§ 7 punkt 2 b, *tilføies*: Sekretariatet foretar den nærmere fordeling av representantene etter medlemstallet.

§ 7 punkt 9 *gis følgende form*: Kongressen velger sekretariatet bestående av 13 medlemmer, som alle skal være bosatt i Oslo eller dens umiddelbare nærhet. De skal så vidt mulig *fordeles* på de forskjellige hovedfag. Det må ikke velges mere enn to fra hvert forbund.

Formann, næstformann og kasserer velges særskilt og må opnå absolutt flertall. I motsatt fall foretas omvalg mellom de to, som opnådde de fleste stemmer.

For formann, næstformann og kasserer velges 1., 2. og 3. varamann ved særskilt valg. For hver av de øvrige 10 sekretariatmedlemmer velges personlige varamenn. Hvis både representanten og hans varamann ikke kan avgi møte, kan en av de øvrige varamenn innkalles.

Ennvidere velges 3 revisorer med varamenn.

§ 8. *Representantskapet.*

Fra *Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon*:

Til representantskapet har Samorganisasjonene i Oslo, Bergen, Trondhjem, Stavanger og Kristiansand rett til å sende en representant fra hver av Samorganisasjonene.

Fra *Stavanger og Omegns faglige Samorganisasjon*:

1. Representantskapet består av representanter valgt av de tilsluttede forbund og de faglige samorganisasjoner.
2. Forbundene velger etter følgende forholdstall: 1 representant for det første påbegynte 1500-tall og derefter 1 for hvert fyllt 2000-tall medlemmer. Dog ikke over 10 representanter fra noget enkelt forbund.
3. De 10 største faglige samorganisasjoner velger etter følgende

forholdstall: 1 representant for det første påbegynte 1500-tall og derefter 1 for hvert fylt 3000-tall medlemmer. Dog ikke over 10 representanter fra nogen enkelt samorganisasjon.

De øvrige punkter i paragrafen ordnes således at nuværende punkt 2 blir 4 o. s. v.

Fra *Sekretariatet*:

Forslaget fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon og fra Stavanger og Omegns faglige Samorganisasjon kan ikke tiltredes.

§ 9, punkt 1.

Fra *Skotøiarbeiderforbundet*:

I siste linje foreslås 7 i stedet for 6.

Sekretariatet er enig i forslaget.

Fra *Sekretariatet*:

Punkt 2 utgår.

Fra *Begna Arbeiderforening*, (avd. 68 av N. P. F.):

§ 11 forandres således:

Punkt 1 tilføies: Dog må ingen konflikt hverken iverksettes eller heves uten at det er vedtatt med flertall av den eller de organisasjoner som omfattes av konflikten.

Punkt 5 strykes undtagen første punkt.

Punkt 6: Ordet «påby» forandres til: «Forsøke å få vedtatt.»

I *punkt 7* strykes ordene: «Utvidelse eller avslutning».

Punkt 8: Ordene «Sekretariatets godkjenning» forandres til: «At det er vedtatt med flertall av samtlige medlemmer som omfattes av konflikten».

Motivering.

Den innen organisasjonen i den siste tid herskende misnøie har for en stor del dreiet sig om at medlemmene er blitt kastet ut i konflikt uten at deres mening er hørt. Det bør derfor lovfestes at hovedorganisasjonen ikke har rett til å iverksette eller avslutte en konflikt før det er vedtatt med flertall av den eller de organisasjoner som kommer til å omfattes eller omfattes av konflikten.

Sekretariatet må fraråde vedtagelsen av forslaget.

§ 13. *Fritagelse for kontingent.*

Fra *Norsk Bygningsarbeiderforbund*:

Landsorganisasjonens kongres fatter beslutning om at sesongarbeidere såsom teglverksarbeidere, tømmerfløtere m. v. kan stå tilsluttet organisasjonen i tiden utenom arbeidssesongene uten å betale

kontingent og at forbundene, som har optatt vedk. medlemmer, som følge av denne ordning også blir fritatt for å svare kontingent til Landsorganisasjonen.

Utformningen av de nødvendige lovbestemmelser angående denne sak går vi ut fra kan foretas i Sekretariatet.

Fra Papirindustriarbeiderforbundet:

I henhold til Landsorganisasjonens lover plikter forbundet å betale ordinær kontingent til Landsorganisasjonen også for sine arbeidsløse medlemmer.

For Papirindustriarbeiderforbundets vedkommende virker denne bestemmelse overmåte uheldig efterat forbundet har fått tilslutning blandt skogs- og fløtningsarbeiderne. Denne arbeidsgruppe er arbeidsledige fra 6 og opover til 9 måneder i året. Selvfølgelig skaffer de sig av og til småjobber, men det er ikke mulig å kontrollere i den utstrekning, at man kan erholde kontingent.

I henhold til foranstående tillater vi oss å søke Landsorganisasjonen om dispensasjon fra lovens bestemmelse om betaling av ordinær kontingent for arbeidsløse skogs- og fløtningsarbeidere.

Fra Sekretariatet:

I anledning de foranstående forslag om fritagelse for ordinær kontingent for sesongarbeidere beslutter kongressen:

Sekretariatet bemyndiges til å treffe en ordning med de forbund som optar utpregede sesongarbeidere, hvorved forbundene ikke påføres vesentlige ekstrautgifter ved organiseringen av sådanne arbeidere.

§ 15. *Forskjellige bestemmelser.*

Fra *Elektromontørenes Forening*, avd. 2 av N. E. & K. F.: Avdelingen ønsker optatt spørsmålet om å få en bestemmelse i Landsorganisasjonens lover, om at medlemmer der foretar innkjøp i blokkerte bedrifter blir ekskludert av sin fagforening for et nærmere bestemt tidspunkt.

Fra *Framnes og Sandefjords Skibstrearbeiderforening*, avd. 45, N. J. & M. F.:

Tillegg til lovene: Ingen organisert arbeider må arbeide sammen med uorganiserte.

Folkets hus fond.

Fra Sekretariatet:

§ 3 gis følgende form: Lån kan kun bevilges til Folkets hus foretagender som eies eller bygges av en fagforening eller en selvstendig økonomisk fellesorganisasjon godkjendt av Landsorganisasjonen, hvor alle fag- og arbeiderforeninger har adgang til å tilslutte sig.

Dagsordenens punkt 12.

Oprettelse av pensjonskasse for fagorganisasjonens tillitsmenn og funksjonærer.

Forslag til lover for Fagorganisasjonens Pensjonskasse.

§ 1.

Formål.

Kassens formål er å sikre de i fagorganisasjonen beskjeftigede tillitsmenn og funksjonærer en pensjon, når de enten på grunn av alderdom, sykdom eller andre årsaker ufrivillig må forlate sitt arbeid, samt ved dødsfall en passende pensjon til deres etterlatte.

§ 2.

Midlenes tilveiebringelse.

Kassens midler tilveiebringes ved tvungne innskudd fra de forsikrede tillitsmenn og funksjonærer, og fra de organisasjoner i hvis tjeneste de er beskjeftiget.

§ 3.

Optagelse.

- a. Arbeidernes faglige Landsorganisation og alle denne tilsluttede forbund og enkelte fagforeninger som har helt avlønnede tillitsmenn er berettiget til å inntre som medlem av kassen.
- b. Spørsmål som måtte opstå om en organisasjons berettigelse til å bli optatt i pensjonskassen, avgjøres med bindende virkning av styret (§ 4) og om nødvendig representantskapet (§ 5).

§ 4.

Pensjonskassens styre.

- a. Pensjonskassens styre består av 5 medlemmer, hvorav formannen og et styremedlem velges av Arb. fagl. Landsorganisation og de øvrige 3 av kassens representantskap.
- b. Styrets oppgave er å vareta kassens anliggender, behandle alle andragender om pensjon i henhold til kassens lover, samt fatte beslutning i alle tvistemål som måtte opstå om lovenes forståelse og kassens forvaltning.
- c. Styret avgir hvert år en beretning om kassens virksomhet. Beretningen omsendes til samtlige organisasjoner og forelegges pensjonskassens representantskap på dets årsmøte.

§ 5.

Representantskapet.

- a. Representantskapet består av 1 representant fra hver av de organisasjoner som er tilsluttet pensjonskassen.

- b. Representantskapets ordinære årsmøte avholdes i mars måned etter innkallelse fra styret. Ekstraordinære møter avholdes så ofte styret eller nogen av de tilsluttede organisasjoner finner det nødvendig.
- c. Representantskapet behandler alle forslag som blir det forelagt av styret og treffer avgjørelse i tvistemål som måtte være opstått mellom styret og nogen av de tilsluttede organisasjoner.
- d. Årsmøtet behandler styrets beretning og regnskap for det foregående kalenderår, foretar valg på 3 medlemmer av kassens styre med suppleanter, samt 2 revisorer med suppleanter.

§ 6.

Kontingent.

- a. Enhver tilsluttet organisasjon innbetaler til kassen en årlig kontingent som svarer til 5 pct. av hvad den utbetaler i lønn til sine forsikrede tillitsmenn og funksjonærer.
- b. Tillitsmennene og funksjonærene i pensjonskassens tilsluttede organisasjoner erlegger i årlig kontingent et beløp som motsvarer 2½ pct. av årslønnen.
- c. De tilsluttede organisasjoner er ansvarlig for at både deres egen og den i tillitsmennenes og funksjonærenes lønn trukne kontingent innbetales en gang hvert kvartal.
- d. Ifall den her fastsatte kontingent skulde vise sig å være utilstrekkelig til dekkelse av kassens forpliktelser, kan styret midlertidig utligne en ekstrakontingent. Spørsmålet om dennes varighet blir å forelegge representantskapet. På samme måte kan styret med tilslutning av representantskapet nedsette kontingenten så snart kassen har opparbeidet et tilstrekkelig driftsfond.

§ 7.

Pensjonsberettigede.

Berettigede til å oppebære pensjon i pensjonskassen er:

- 1. Tillitsmenn og funksjonærer som har vært knyttet til fagorganisasjonen i minst 10 år og som på grunn av alderdom eller sykdom må fratrukke sin stilling, uten å kunne opnå annet lønnende erhverv.
- 2. Enker etter pensjonsberettigede, så lenge de er ugifte og ikke har beskjeftigelse hvormed de kan forsørge sig selv.

Tillitsmenn med kortere tjenestetid eller som i en ung alder (under 50 år) ufrivillig blir satt ut av sin stilling, utbetales ved fratredelsen et beløp som svarer til hans egen og hans organisasjons på ham faldende innskudd i kassen ÷ 10 pct.

Tillitsmen eller funksjonærer som frivillig forlater sin plass etter gyldig opsigelse utbetales hvad han selv har innbetalt i kassen uten renter.

Fratrådte pensjonsberettigede tillitsmenn eller funksjonærer eller enker etter sådanne kan med styrets billigelse utbetales en gang for alle inntil 4 års pensjon, ifall det kan påvises at vedkommende ved hjelp av dette beløp kan skaffe sig en levevei.

§ 8.

Pensjonens størrelse.

- a) Pensjonens størrelse skal til enhver tid stå i forhold til den lønn som samtlige tilsluttede organisasjoner gjennomsnittlig utbetaler. Opgaver over samtlige tillitsmenns og funksjonærers lønninger skal derfor ved hvert års begynnelse tilsendes kassens styre, som på grunnlag herav bestemmer årspensjonens størrelse for mannlige og kvinnelige pensjonister.
- b) Til de etter § 7 berettigede mannlige medlemmer utgår pensjonen med 60 pct. av den til enhver tid gjeldende gjennomsnittslønn for mannlige tillitsmenn og funksjonærer.
- c) For kvinnelige medlemmer av kassen utbetales pensjonen efter samme regler med 60 pct. av den til enhver tid gjeldende gjennomsnittslønn for kvinnelige funksjonærer.
- d) Enkepensionen utbetales med 40 pct. av den til enhver tid gjeldende gjennomsnittslønn for mannlige tillitsmenn og funksjonærer.
- e) Pensjonene utbetales efterskuddsvis hver måned.

§ 9.

Kassens forvaltning.

Kontingenten til kassen innbetales til Kr.a og Oplands Vekselsbank, der likeledes utbetaler pensjonærene efter anvisning av kassens styre og fører kassens regnskaper.

§ 10.

Eldre pensjoner.

Organisasjoner som allerede har bevilget pensjon til sine tillitsmenn eller deres enker, kan gives anledning til å overføre disse til pensjonskassen mot et passende tilskudd til denne. Dette tilskudds størrelse fastsettes ved forhandling mellom vedkommende organisasjon og pensjonskassens styre.

§ 11.

Disse lover kan kun forandres av representantskapet på et ordinært årsmøte.

Forslag til forandring kan fremsettes av en tilsluttet organisasjon og må forinnan de forellegges representantskapet være behandlet av kassens styre og omsendt til samtlige tilsluttede organisasjoner.

Pensjonskassen trer i kraft 1. januar 1926, ifall det innen den tid er meldt tilslutning fra minst 15 organisasjoner.

Motivering:

Spørsmålet om en felles pensjonsordning for de forskjellige organisasjoners tillitsmenn, har i lengere tid vært drøftet av de forskjellige forbunds tillitsmenn, og det har i den anledning i det siste vært opnevnt en komité til å utrede saken og fremkomme med forslag. Komitéen har i den anledning forsøkt å innhente opplysninger fra andre land, men har der ikke funnet noget som de mener passer for norske forhold.

I Sverige har man en pensjonsordning som er bygget på medlemmenes kontingentinnbetaling til Landsorganisasjonen, idet der avsettes 4 øre pr. måned pr. medlem for heltbetalende og 2 øre pr. medlem for halvtbet. og av de derav innkomne midler yder Landsorganisasjonen pensjon.

Dette har komiteen ment ikke vilde passe for oss. Vi har derfor heftet oss ved en ordning som bygger på tilskudd såvel fra tillitsmennene selv, som fra de organisasjoner de tilhører. Sådanne som organisasjonsforholdene er hos oss, med en hel del ganske små forbund, kan pensjonsbyrden for den enkelte organisasjon bli for tung. Det er riktignok så at ingen organisasjon nu er forpliktet til å yde sine utslitte tillitsmenn og funksjonærer pensjon, men som regel blir det allikevel gjort. Vi mener derfor at det bør treffes en ordning hvorved byrdene fordeles likelig på hele fagorganisasjonen.

Hvad spørsmålets økonomiske side angår har komitéen regnet med at fagorganisasjonen for tiden har ca. 60 lønnede tillitsmenn og at den gjennomsnittlige lønn er ca. kr. 7 500 à 8 000 pr. år. Den samlede lønn for disse utgjør da ca. kr. 450.000.00. Beregner vi innskuddet med 7½ pct. pr. år, der fordeles med 2½ pct. på de forsikrede og 5 pct. på de organisasjoner de tilhører, skulde kassen av dette få en inntekt av kr. 33.750 pr. år. Hertil kommer at man vel også skulde ha grunn til å regne med, at en del, måske de fleste av forbundene vil pensjonsforsikre sine ansatte kvinnelige funksjonærer, og skulde man vel i så tilfelle med nogenlunde sikkerhet kunde anslå kassens inntekter pr. år til kr. 40 à 45 000.00, hvilket vi mener skulde være tilstrekkelig til å dekke pensjonskassens forpliktelser i henhold til vedlagte forslag til lover.

I henhold til foranstående innbydes kongressen til å fatte følgende beslutning:

1. Kongressen henstiller til sekretariatet å sette sig i spissen for opprettelse og tilslutning til en pensjonskasse på grunnlag av det foreliggende forslag, idet det forutsettes at de forandringer av, og tilføyelser til lovene, som måtte vise sig nødvendige, vil bli foretatt av det valgte styre og representantskap i samarbeide med sekretariatet.

2. Pensjonskassen trer i virksomhet fra 1. januar 1926, eller så snart 15 organisasjoner har tilsluttet sig og innmeldt sine tillitsmenn og funksjonærer.

I komitéen

Herm. Andreassen, Rich. Hansen, Rob. Kopp.

Fra Sekretariatet:

Kongressen nedsetter en specialkomité på 5 medlemmer til å fremlegge forslag på kongressen angående spørsmålet om pensjonsordning.

Dagsordenens punkt 13.

Kooperasjonen.

Fra Trondhjems Jern- & Metallarbeiderforening, avd. 12, N. J. & M. F.:

Kooperasjonen må vies større interesse fra Landsorganisasjonens side gjennom samorganisasjonene. Uten å gå inn på kooperasjonen som sådan må det være innlysende at arbeiderklassen og først og fremst de fagorganiserte har all interesse av å beholde førerskapet innenfor denne.

Samorganisasjonene må stadig i fagforeningene agitere for kooperativ tilslutning og ikke bare det, men med all makt søke å gjøre fagforeningene interessert i ledelsen av kooperasjonen.

Kooperasjonen må ikke ved sløvhet fra de fagorganisertes side drive over til småborgerskapets ledelse.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon:

Kooperasjonen må vies større interesse fra fagorganisasjonens side. Uten å gå inn på kooperasjonen som sådan, må det være innlysende at arbeiderklassen og først og fremst de fagorganiserte har all interesse av å beholde førerskapet innenfor denne.

Fagorganisasjonen må stadig agitere for kooperativ tilslutning, og ikke bare det, men med all makt søke å gjøre fagforeningene interessert i ledelsen av kooperasjonen.

Kooperasjonen må ikke ved sløvhet fra de fagorganisertes side drives over til småborgerskapets ledelse.

Utnyttelse av arbeidernes makt som forbrukere under konflikter.

Fra Norsk Bokbinderforbund:

De faglige streiker i sin nuværende passive form viser sig ikke alltid å være tilstrekkelig til å gi vår organisasjon seier. Det blir derfor av bydende nødvendighet for fagorganisasjonen å skjerpe

streikene og gjøre de mere effektive ved andre midler som står til vår rådighet.

I første rekke bør her komme i forgrunnen under alle større konflikter, en almindelig *kjøpestreik* i form av boikott av de private forretninger. Selvfølgelig under hensyntagen til arbeiderklassens tarv.

Ved en kjøpestreik vil alle fagorganiserte arbeidere, uansett om de er ute i konflikt eller ikke, få anledning til å være med å skjerpe kampen. Likeså vil den øvrige befolkning gives anledning til å vise sin sympati ved å delta i kjøpestreiken, som jo ikke medfører nogen direkte økonomiske offere.

Ved på denne måte å lamslå den private handel, vil vår direkte motstander, Arbeidsgiverforeningen, komme i dobbelt ild, først ved den almindelige streik, og dernæst vil den bli presset av handelsstanden. Dette press kan bli så kraftig at det kan få avgjørende betydning for en konflikts løsning til arbeidernes fordel.

En kjøpestreik vil også virke stimulerende på de kjempende arbeidere. Disse vil nemlig da vite, både de som er i konflikt og de som støtter, at de penger som organisasjonen utbetaler i understøttelse, de går ikke lenger da som nu for største delen over i våre motstanderes lommer. Dette er et viktig moment som må regnes med.

En annen side ved saken er, at under en kjøpestreik så vil arbeidernes innkjøp skje i de kooperative forretninger, hvilket selvfølgelig ikke bare styrker kooperasjonen i øieblikket, men det vil også tilføre den kooperative bevegelse en mengde faste medlemmer. Og jo mere vi kan styrke kooperasjonen, desto bedre hjelp kan vi vente av den i vår faglige kamp.

Beslutning om kjøpestreik må utgå fra sekretariatet som i samråd med de interesserte forbund avgjør kjøpestreikens omfang m. v. Det må eventuelt vedtas en tilføielse i Landsorganisasjonens lover om dette.

En kjøpestreik må efterfølges likeså lojalt som all annen påbudt sympatistrek, og et brudd på kjøpestreiken må betraktes som annet streikebrudd og få følger, f. eks. fratagelse av understøttelse m. v.

Samorganisasjonen og fagforeningene må kontrollere kjøpestreikens overholdelse.

Dispensasjon må kunne gives i nødvendig tilfelle. Dette kan særlig bli tilfelle på steder hvor der ikke er nogen kooperasjon.

Under konflikter må samorganisasjonene overalt ta initiativet til dannelse av innkjøps- og salgslag med sikte på arbeidernes forsyning med livsfornödenheter. I denne anledning optas samarbeide med fiskernes- og småbrukernes organisasjoner samt kooperasjonen.

Under henvisning til foranstående innbydes kongressen til å fatte følgende beslutning:

1. Landsorganisasjonen anerkjenner kjøpestreik som et middel i de faglige kamper.
2. Sekretariatet lar utarbeide retningslinjer for ledelsen av eventuelle kjøpestreiker, beregnet til bruk for samorganisasjonene, forbundene og fagforeningene.

3. I Landsorganisasjonens lover § 11, punkt 6, inntas følgende tilføielse:

Sekretariatet kan også påby iverksatt kjøpestreik.

Fra *Hønefoss og omegns faglige samorganisasjon*: Sekretariatet pålegges å opta forhandlinger med Norges kooperative Landsfor-
enings representantskap om et mer solidarisk samarbeide under lands-
omfattende konflikter, spesielt hvad der angår det økonomiske.

Motivering:

For å utnytte alle mulige midler i kampen mot arbeidsgiverne til fordel for arbeiderklassen, mener vi at det er absolutt nødvendig, at det blir mere samarbeide mellom Landsorganisasjonen og Norges kooperative Landsforening, enn nu er tilfelle.

Vår organisasjons nyttiggjørelse av arbeidskraften under streik og lockout.

Fra *Oslo Bokbinderforening*. (Innsendt ved Bokbinderforbundet):

Som bekjent er det mangen arbeider som eier eller forvalter en tomt eller et hus. De ønsker gjerne å få denne tomt bebygget eller sitt hus reparert eller forandret, men mangler i de fleste tilfelle kapital for å kunne igangsette det nødvendige arbeide. Å få lånt den nødvendige kapital viser sig også vanskelig på grunn av bankenes steile stilling overfor boligbygging i det hele tatt.

Når en streik eller lockout inntreffer, og derved mange hender blir utenfor produktiv virksomhet, reiser det spørsmål sig, om man gjennom arbeidernes organisasjoner kunde make å organisere en del av den ledige arbeidskraft til produktiv virksomhet.

For de fagorganiserte vil dette kunne la sig gjennomføre på den måte at de fagorganiserte gir sine respektive organisasjoner meddelelse om sin eiendoms forhold, og om på hvilken måte de vil ha utført arbeide på den grunn eller det hus som den enkelte eier, og at det enkelte forbund eller Landsorganisasjon igangsetter arbeidet for egen regning.

For det arbeide som på denne måte blir utført, sikrer organisasjonen sig pant i eiendommen.

Til de streikende som utfører arbeide for de organiserte under streiken, yder organisasjonen et ekstra bidrag ved siden av streikeunderstøttelsen. Dersom det utbetalte beløp ikke når op til ordinær arbeidslønn, får angjeldende arbeider det resterende beløp utbetalt efter hvert som avdrag og renter til organisasjonen blir innbetalt av vedkommende som man har utført arbeide for.

Som bekjent skal der til utgravning eller sprengning av en tomt et minimum av materialer. Det samme er også tilfelle ved reisning av gråstensmur. De direkte utlegg til materialer ved sådanne arbeider skulde organisasjonen derfor kunde make, og ved det at Lands-

organisasjonen eller organisasjonen for de eventuelle bygningsfag som er ute i streik får erhvervet pant i det arbeide som blir utført, sikrer organisasjonene sig på denne måte tilbakebetaling av utlagt kapital.

Får man det som her er nevnt, satt i sving, vil den enkelte som gjennom organisasjonen får arbeide, og likeledes den som får utført arbeide, mere interesse for organisasjonen enn hittil.

Det gjelder jo om for organisasjonen mere å kunne makte å beherske og forvalte arbeidskraften, som jo er arbeidernes og samfundets styrke. Og slår man inn på denne linje, og derved viser at arbeiderne gjennom sine organisasjoner under konflikter kan nyttiggjøre sig en del av arbeidskraften, vil man på denne måte skaffe varige verdier for organisasjonen.

Vi foreslår derfor at kongressen nedsetter et utvalg som utarbeider bestemmelser angående utnyttelsen av arbeidskraften under konflikter, samt utarbeider vedtekter for de fagorganiserte som ønsker arbeidet utført gjennom organisasjonene under konflikter.

Kan man få gjennomført det her omtalte, sikrer organisasjonene sig på denne måte direkte vederlag for den utbetalte streikeunderstøttelse.

Sekretariatet er enig i tanken i de fremsatte forslag, og vil på kongressen fremlegge forslag til uttalelse.

Dagsordenens punkt 14.

Forskjellige forslag.

Fra De samvirkende Fagforeninger, Oslo :

Under henvisning til den førte korrespondanse ang. Landsorganisasjonens rett til å ha representasjonsrett i styret for De samvirkende Fagforeninger, skal meddeles at dette spørsmål blev behandlet på vårt årsmøte igår. Årsmøtet besluttet å gjøre henvendelse til det ærede Sekretariat om å opta saken på førstk. kongress.

Fra Sekretariatet:

Forslaget om å opheve Landsorganisasjonens representasjonsrett i De samvirkende Fagforeningers styre kan ikke tiltredes.

Fra Hønefoss og omegns faglige samorganisasjon.

Kongressen velger passende antall revisorer, som overtar revisjon i samtlige forbund, tilsluttet Landsorganisasjonen.

Revisorene skal til enhver tid være a jour med kassenes regnskaper, samt inngi rapport hvert kvartal, såvel til forbundene som Landsorganisasjonen.

Motivering:

For å få en mer betryggelse for gjentagelse av forholdet i Lokomolivmannsforbundet samt lignende forteelser, som i den senere tid er forekommet i utlandene, mener vi, der bør etableres en mer betryggende kontroll, da slike forhold er til skade for den hele organisasjon. Nærmere regler for revisorene utarbeides av sekretariatet.

Organisasjonenes hjelpekasser.

Fra *Elektricitetsverkets Arbeiderforening*. (Innsendt ved Kommune-forbundet):

Spørsmålet om mere ensartet forsikringsforhold innen de forskjellige forbund optas til drøftelse på kongressen, spesielt hjelpekasser og ledighetskasser. Det henstilles til sekretariatet å utarbeide et forslag som kan løse spørsmålet.

Motivering:

Det har vist sig i mange tilfeller at det er vanskelig konsekvent å gjennomføre forrige kongress' beslutninger om overgang til industriforbund, idet mange medlemmer ikke vil gå over til de forbund de hører hjemme i på grunn av oparbeidede rettigheter i de forskjellige kasser. Vi mener derfor at det er av stor viktighet å rydde denne anstøtssten av veien.

Fra *Bygningssnekkernes Fagforening*. (Innsendt ved Norsk Bygningsarbeiderforbund):

Ved behandling av Landsorganisasjonens lover på møte den 12. mai fattedes følgende beslutninger:

Vi henviser til representantskapets beslutninger angående stillingen til de politiske partier. Herved forandres f. eks. § 3, side 15.

Møtet besluttet å henstille til *forbundet* å søke å gjennomføre at *våre* fremste lønnede tillitsmenn ikke påtar sig andre tillitshverv, så ikke det arbeide de er ansatt til blir tilsidesatt.

1. mai som tariffestet fridag.

Fra *Drammens og distr. faglige Samorganisasjon*:

Helt fra den første tid, da arbeiderne begynte å feire 1. mai som demonstrasjonsdag og tok sig fri fra arbeide, har det i de borgerlige leire vært ført agitasjon herimot.

Borgerlige politikere, kommunale autoriteter, myndighetene og arbeidsgiverne har på enhver tenkelig måte motarbeidet at arbeiderne skulde ta sig fri fra sitt arbeide og demonstrere.

De borgerlige i samfundet forsøkte på enhver måte å gi sitt mishag tilkjenne over at arbeiderne «tar sig fri» og kaster bort sin tid til unytte. Arbeidsgiverne raser over at fabrikkene stanses og at arbeiderne «skofter». Også gjennom de borgerlige domstoler er

det gjort forsøk på å få erklært fravær fra fabrikkene den 1. mai som ulovlig.

Dette har dog ikke nyttet. Arbeiderne har, all motstand til tross, feiret sin internasjonale demonstrasjonsdag efter beste evne som de lokale forhold har ligget til rette herfor.

I de senere år er det også i flere tariffier og overenskomster gitt innrømmelser fra kommuner overfor deres arbeidere, således at 1. mai er hel fridag med betaling.

De private arbeidsgivere fortsetter fremdeles med å øve motstand og forhindre arbeiderne at de får fri denne dag. Ved direkte trusler om avskjedigelser overfor enkelte, og ved ikke å sette fabrikkene i gang dagen efter, men sende arbeiderne hjem, forsøkes det å skape en opinion iblandt arbeiderne mot denne dag. Enkelte arbeidsgivere henvender sig til fagforeningenes tillitsmenn og forsøker på å lokke disse til at det i alle fall arbeides halv dag — — —.

Alle disse forskjellige forsøk, må opfattes som et systematisk arbeide på å *motarbeide* og *undergrave* respekten hos arbeiderne for 1. mai, og for at man ikke skal ta sig fri.

Disse forsøk fra reaksjonen her i landet, må motarbeides av all makt såvel fra de politiske arbeiderpartier, som fra fagorganisasjonens side, således at *arbeidernes internasjonale demonstrasjons- og frihetsdag*, også kan bli dette.

Man mener da, at arbeide herfor best kan fremmes ved at fagorganisasjonen tariffester 1. mai som hel fridag, og foreslår:

«Arbeidernes faglige Landsorganisations 11. ordinære kongress beslutter at det i samtlige overenskomster som opprettes med Norsk Arbeidsgiverforening eller utenforstående arbeidsgivere, inntas bestemmelser om at 1 mai skal være hel fridag for arbeiderne».

Angående iverksettelsen av arbeidsstansen 1. mai.

Fra Drammens og distr. fagl. samorganisasjon:

I de senere år har det fra Arbeidernes faglige Landsorganisation vært utsendt anmodninger til de faglige samorganisasjoner, om at disse burde overta 1. mai-arrangementene i størst mulig utstrekning.

Dette har også vært fulgt der hvor det har vært samorganisasjon, og feiringen av 1. mai har da også vært arrangert på den måte som de stedlige organisasjoner har funnet mest formålstjenlig.

Som ledd i denne festligholdelse har da også hel arbeidshvile for de organiserte arbeidere vært almindelig (i 24 timer).

Imidlertid har det vist sig, at det er foreninger ved enkelte fabrikker som har undlatt å etterkomme opfordringen om hel stans 1. mai.

Dette skyldes formodentlig at det *ikke* fra hovedorganisasjonene, forbundene og Landsorganisasjonen, er utsendt nogen bestemt parole om denne sak, hvorved foreningene ikke føler sig forpliktet til å etterkomme de utsendte henstillinger fra samorganisasjonene eller 1 mai-arrangørene.

Vi går ut fra, at denne forvirring og uensartede opptreden av fagforeningene kan undgås, om man på forhånd utsender bestemte paroler over hvordan man skal forholde sig med arbeidsstansen 1. mai, og foreslår:

«Arbeidernes faglige Landsorganisations 11te ordinære kongress pålegger Landsorganisasjonen (sekretariatet) i samråd med forbundene å utsende bestemte paroler over hvordan man skal forholde sig med arbeidsnedleggelsen (arbeidsstansen) 1. mai.»

Fra Moss og omegns faglige samorganisasjon:

1. Landsorganisasjonen påtar sig å anskaffe 1. mai-talere (uanset politisk anskuelse) til de organisasjoner som anmoder om det.
2. Besørger utgivelsen av 1. mai-merker, som benyttes av organisasjonene og tilstiller disse ifølge rekvisjoner.

Motivering:

Da 1. mai-dagens arrangement og festligholdelse etter partisplittelsen er gått mere og mere over i første rekke å tilhøre og omfatte fagorganisasjonen, som en samlingsdag for alle organiserte klassebeviste arbeidere, uanset hvilket politisk parti enhver enkelt tilhører. Som også de av centralstyrene utsendte opprop i partiavisene til 1. mai i år, gikk i retning av, endog med anmodning til samorganisasjonene, om å forestå arrangementet for dagen.

Allikevel har de politiske meninger og interesser lett for å gjøre sig gjeldende med unødige diskusjoner, der også tildels kan medføre misstemning, når det angår hvilket politisk parti man skal henvende sig til, for anskaffelse av talere og 1. mai-merker.

Det skulde derfor synes mest riktig, at Landsorganisasjonen besørger anskaffelse av talere og 1. mai-merker, før å beholde en samlet organisert arbeiderklasse i rekkene og omkring talerstolen 1. mai.

Motarbeidelse av at både mann og hustru tar fast lønnet arbeide.

Fra Drammens og distr. fagl. samorganisasjon:

I omtrent alle erhvervsgrupper eller fag, kan man finne «overproduksjon» eller arbeidsløshet, en forteelse som er kommet mere og mere til syne i de senere år.

Årsakene hertil er mange. En av de ting som medvirker hertil, er, at det ofte er skikk at både mann og hustru har fast beskjeftigelse uten at dette er strengt tatt nødvendig for hjemmet, hvorved det blir plasser optatt som med rette skulde tilhøre en ledig i samme fag eller branche. Dette er ofte tilfelle blandt lærere, handelsfunksjonærer og kontorfolk, men også blandt fagforeningsmedlemmer forekommer sådanne tilfeller.

Likeså forekommer også det forhold, at folk i faste stillinger i stat og kommuner, ofte fortsetter i sådanne plasser lenge etter at de er falt for aldersgrensen og skulde gått av med pensjon. Også disse hjelper til å forværre forholdene, idet de optar plasser for en der

går ledig i samme branche, og direkte medvirker til at det blir større arbeidsløshet.

Det må derfor, gjennom agitasjons- og opplysningsarbeide på dette område påvirkes den almene opinion mot sådanne forhold, og fagbevegelsen må også delta i dette arbeide.

Man vil derfor foreslå for fagkongressen:

«Fagkongressen pålegger de fagorganiserte arbeidere og dets tillitsmenn, å *motarbeide*, at det i sådanne hjem hvor det ikke er nødvendig for familiens eksistens, at både mann og hustru tar fast arbeide.

Likeså at det pålegges de fagorganiserte i sitt arbeide gjennom de politiske partier å arbeide i samme retning. Der hvor fagorganiserte arbeidere deltar i kommune- og bystyrene pålegges de det samme.

Landsorganisasjonens sekretariat pålegges å sende krav i samme retning til regjeringen, således at pensjonister der faller for aldersgrensen ikke tillates å fortsette i sine stillinger lengere.»

Begrensning av overtidsarbeide.

Fra Drammens og distr. fagl. samorganisasjon:

I de siste år, etter at arbeidsløsheten er blitt en permanent forteelse i vort samfund, lider arbeiderklassen under disse forhold i en langt høiere grad enn tidligere. Der gjøres forskjellige ting fra samfundets side for å rette på arbeidsløsheten, men disse tiltak eller øieblikksforanstaltninger er så små og så planløse, at forholdet blir omtrent uforandret.

Arbeiderklassen og fagbevegelsen må dog ikke stanse op og slå sig til ro med de små forsøk som gjøres av stat eller kommuner, men selv forsøke på å skaffe flest mulige *ordinært arbeide* i samfundet.

Arbeidsgiverne og privatkapitalen har ingen interesse av at arbeide på forbedring av dette forhold for arbeiderne. Disse er direkte interessert i at det er så mange som mulig «på gaten», der står ferdig til å ta arbeide og virke som lønnstrykkere, mens fagbevegelsen har de motsatte interesser.

Om det oppstår et tilfeldig arbeidspress på en fabrikk, eller det blir fast arbeide i lengere tid fremover, blir det sjelden eller aldrig inntatt nye arbeidere, men fabrikkene benytter sig av *overtid* for å slippe å innta nye folk. Og likeledes forholder man sig med tilfeldige jobber.

Disse forhold er tilstede i nesten alle fag og industrier, men det er ikke ofret tilstrekkelig oppmerksomhet ennå.

Såfremt det blev konsekvent gjennomført etter pålegg fra forbundene, at overtiden skulde begrenses til det mindst mulige, vil det uten tvil bli bruk for flere arbeidere i enkelte industrier og fag.

Ut fra dette syn foreslår man:

«Fagkongressen pålegger de enkelte forbund å sørge for at dets medlemmer inskrenker overtidsarbeidet til det *minst mulige*.

Dispensasjon til å utføre arbeide under konflikter.

Fra Fredrikshald Losse- og Lasteforening. (Innsendt ved Transportarbeiderforbundet):

Dispensasjon til å utføre arbeide under konflikt nektes på det bestemteste.

Motivering:

Under den sist pågående konflikt blev det gitt dispensasjon i stor utstrekning på lossing. Og da det var det mest presserende arbeide som blev utført derved, kunde konflikten holdes gående så lenger fra arbeidsgivernes side.

Derfor tillater vi oss å foreslå ovenstående.

Meddelelsesbladet.

Fra *Sekretariatet:*

Sekretariatet forbeholder sig å opta forslag på kongressen angående utvidelse av «Landsorganisasjonens Meddelelsesblad».

Dagsordenens punkt 15.

Forskjellige andragender.

Fra Norsk Bygningsarbeiderforbund, Norsk Lokomotivmannsforbund og Norsk Matros- og Fyrbøterunion er innkommet andragender, som vil bli forelagt kongressen.

